

ตำนานพระธาตุศรีบุญชัย

พิมพ์เป็นอนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิงศพ
พระพิจิตรโอสถ

(รอต สัตันตานนท์)

ณ เมรุวัดกุ้เต้า จังหวัดเชียงใหม่

วันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๐๕

อศ
พ636ต
ฉ.1

THAI NATIONAL ASSEMBLY LIBRARY

3961116411

วันที่ ๒๘ / ๑๒ / ๒๕๓๗

เลขทะเบียน C ๑๖๓ (ค.๑)

เลขหมู่ ค.๓
น. ๖๓๖๓.

สมบัติห้องสมุดรัฐสภา

ตำนานพระธาตุนครชัย

พิมพ์เป็นอนุสรณ์ในงานพระราชาทานเพลิงศพ

พระพิจิตรโอสถ

(รอตต์ สัตยตานนท์)

ณ เมรุวัดกุเต่า จังหวัดเชียงใหม่

วันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๐๕

คำนำ

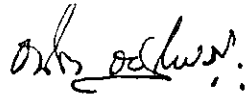
พันเอก นายวรการบัญชา ได้แจ้งความจำนงมายังกรมศิลปากร ว่าประสงค์จะได้ค้นฉบับหนังสือเกี่ยวกับตำนานทางภาคเหนือ ไปพิมพ์แจกเป็นที่ระลึก และสนองคุณในงานพระราชทานเพลิงศพ พระพิจิตรโอสถ (รอด สุกันตานนท์) ผู้เป็นบิดา และเมื่อเจ้าหน้าที่ได้นำค้นฉบับหนังสือตำนานต่างๆ ไปให้เด็ดอก เมื่อพันเอก นายวรการบัญชา ได้ตรวจอ่านดูแล้ว ก็พอใจเด็ดอกพงศาวดารเมืองนครเชียงใหม่ เมืองนครลำปาง และเมืองลำพูน กับตำนานพระธาตุหริภุญชัย สำหรับพิมพ์แจกเป็นที่ระลึกในงานนี้ เพราะพระพิจิตรโอสถ ได้ดำเนินชีวิตส่วนใหญ่ของท่านทั้งในหน้าที่ราชการและส่วนตัวอยู่ในดินแดนภาคเหนือ จึงพบจนอดอ่านของชีวิต ดังปรากฏในชีวประวัติ ซึ่งเจ้าภักขิ ได้ส่งมาให้ตีพิมพ์ไว้เป็นอนุสรณ์ในหน้าต่อไปในหนังสือเล่มนี้

หนังสือพงศาวดารเมืองนครเชียงใหม่ เมืองนครลำปาง และเมืองลำพูน ทานามาพิมพ์ไว้ในเล่มนี้ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ดำรัสสั่งให้พระยามหาอำมาตยาธิบดี (หรั่ง ศรีเพ็ญ) แต่ครั้งเป็นพระยาศรีสังหเทพ เรียบเรียงไว้แต่ปี พ.ศ. ๒๔๑๗ (จ.ศ. ๑๒๓๗) กล่าวความตั้งแต่สมัยกรุงธนบุรีถึงมาจน พ.ศ. ๒๔๑๗ ในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ เป็นตำนานสมัยบรรพบุรุษผู้เป็นต้นสกุล ณ เชียงใหม่, ณ ลำพูน, ณ ลำปาง

และอื่นๆ ซึ่งเรียกกันว่า "เจ้า๗คน" ได้กลับก่อตั้งและปกครองเมือง
 เชียงใหม่ ลำพูน ลำปาง กับเมืองอื่นๆ ในภาคเหนือ พงศ์าวดาร
 ความนี้ได้เคยตีพิมพ์รวมไว้ในประชุมพงศาวดารภาคที่ ๓ เมื่อ
 พ.ศ. ๒๔๕๗ ต่อมามีคนเป็นเวลาดังมาพร้อม ๕๐ ปีแล้ว หากมี
 ที่จะอ่านจะศึกษากันได้ด้วยยาก ส่วนตำนานพระชาติหรือภูษณ
 กศอศานานพนเมืองของพระชาติเจดีย์สำคัญซึ่งเรียกกันว่า พระชาติ
 หลวงลำพูน ในบัดนี้ เป็นปฐนัยสถานทีเคารพสักการะของชาวจังหวัด
 ลำพูนและชาวจังหวัดภาคเหนือโดยทั่วไป หนังสือตำนานพนเมือง
 ของปฐนัยสถานต่างๆ ในภาคเหนือเช่นนี้ มีอยู่เป็นอันมาก เข้าใจว่า
 ททานรัตนปัญญาแต่งคัมภีรชนกาดมาตีปรกรณเป็นภาษาบาลี ททาน
 พุทธพุกามกับททานพุทธญาณ ร่วมกันแต่งหนังสือตำนานมุตศาสตร์
 เป็นภาษาไทยเห็นอกดี คงจะได้รวบรวมมาจากตำนานพนเมืองของ
 ปฐนัยสถานดังกล่าวนี้ แม้ที่พระยาประชาภิจักรจักร (แจ่ม บุนนาค)
 เรียบเรียงพงศาวดารโยนก ก็รวบรวมเก็บความมาจากตำนานดังกล่าว
 ด้วยเหตุนี้ ตำนานพนเมืองเหล่านี้ จึงมีความสำคัญเป็นอันมาก ถ้าได้
 มีโอกาสรวบรวมมาตีพิมพ์เผยแพร่ ก็จะเป็นหนังสือคู่มืออันมีประโยชน์
 แก่การศึกษาค้นคว้าของบรรดาท่านผู้รู้และนักศึกษาระดับศาสตร
 โภราณคดี และประชาชนโดยทั่วไป การจัดพิมพ์หนังสือดังกล่าวขึ้น
 เผยแพร่ในโอกาสนี้ จึงนับเป็นกุศลวิทยาสาธารณประโยชน์แก่
 การศึกษาที่ควรอนุโมทนา

ก

ขออำนาจกุศตจริยาที่พระพิจิตร โอสถ (รชค สุตันตานนท์) ได้บำเพ็ญมาตลอดชีวิตของท่าน และกุศตทักษิณานุประทาน ซึ่งพันเอก นายอรรการบัญญาและน้องได้บำเพ็ญเป็นมรดกพื้นฐานธรรมและจิตพิมพ์ หนังสือพงศาวดารและตำนานเล่มนี้ แจกจ่ายเป็นกุศตวิद्याธารณประโยชน์ อุทิศแก่มิคา ซึ่งดองดับไปแต่บัดนั้น จงเป็นมหากุศตตบันดาลให้พระพิจิตรโอสถ ประสพแต่อิฏฐคุณมณูญผล ด้วยสุขสมบัติ ในสุคติสัมปรายภพตลอดกาลนาน เทอญ.

กรมศิลปากร

๘ พฤษภาคม ๒๕๐๕

พระพิจิตรโอสถ (รอด สู้ตันตานนท์)

ชาตะ ๒๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๒๖

มรณะ ๒๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๙๘

ชีวประวัติ

ของ

พระพิจิตรโอสถ (รอด สู้ตันตานนท์)

พระพิจิตรโอสถ นามเดิม รอด สู้ตันตานนท์ เกิดเมื่อวันอังคาร แรม ๕ ค่ำ เดือน ๗ ปีมะแม ตรงกับวันที่ ๒๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๒๖ ณ บ้านเดิมริมแม่น้ำนครนายกติดกับที่ตั้งของศาลากลางจังหวัดปัจจุบัน หลดวงวิเชียร โอสถ (ซิ่น) บุตรพระยาสุทัศน์วิเชียร เป็นบิดา หม่อมราชวงศ์หญิงปรีก อิศรางกูร จิตาหม่อมเจ้าสุทัศน์ อิศรางกูร เป็นมารดา

พระพิจิตรโอสถ สัมรสกับเจ้ากบแก้ว ณ ลำพูน มีบุตรธิดาด้วยกัน ๔ คน คือ

๑. พันเอก นายจรรยาบัญชา
๒. นางเฉลิม บุษบรณ (ถึงแก่กรรม)
๓. นางฉลอง สวัสดิ์ธิธิประภาศ และ
๔. นางฉลวย ณ ลำพูน

ชีวิตเมื่อยังเยาว์ต้องย้ายภูมิลำเนาเข้ามารับการศึกษากองเทพฯ จนสำเร็จจากโรงเรียนราชแพทยาลัย เป็นนักเรียนแพทย์รุ่นที่ ๗ และออกรับราชการเป็นนายแพทย์ในมณฑลพายัพนั้น เป็นประวัติที่เกี่ยวข้องกับววัฒนาการของการแพทย์ในระยะต้น ซึ่งสมควรจะบันทึกไว้โดยย่อดังต่อไปนี้

หลดวงวิเชียร โอสถ บิดาของนายรอด สู้ตันตานนท์ เป็นคนหมัดที่ทำการการศึกษามาก่อนในหน้าที่งานอยู่มากอยู่ในจังหวัดนครนายก แต่กั

มีความสนใจในวิชาแพทย์ ซึ่งในสมัยนั้นก็เป็นแพทย์แผนโบราณ
ศึกษาเล่าเรียนจากตำรับตำราฉบับเมืองต่อกันมา แพทย์แผนปัจจุบัน
ในครั้งนั้นก็มีอยู่เฉพาะในคณะมิชชันนารีและผู้ที่เข้ามาเผยแพร่ศาสนา
และเจริญทางพระราชไมตรีในรัชกาลที่ ๔ และที่ ๕ ต่อมาบิดาท่านได้
ถวายตัวเป็นแพทย์หลวงในราชสำนักของรัชกาลที่ ๕ โดยมีตัญอยู่
ประจำตลอดปี แต่เข้ามาประจำในกรุงเทพฯ เฉพาะฤดูที่ว่างจาก
การทำงาน

ฤดูร้อนในกรุงเทพฯ ในยุคนั้นมักจะมีโรคติดต่ออันตรายเกิดขึ้น
ไม่เว้นแต่ละปี และทางการก็ได้ตั้งโรงพยาบาลชั่วคราวขึ้นเป็นแห่ง ๆ
บิดาท่านจึงต้องเข้ามาช่วยราชการที่โรงพยาบาลชั่วคราวในวัดราช-
บพิธแทบทุกปี จนเมื่อได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตั้งโรงพยาบาล
ถาวรขึ้นเป็นศิริราชพยาบาลใน พ.ศ. ๒๔๓๑ บิดาท่านก็ต้องรับราชการ
เป็นแพทย์ประจำอยู่ ทั้งต้องเป็นอาจารย์ในโรงเรียนราชแพทยาลัย
ซึ่งตั้งขึ้นใน พ.ศ. ๒๔๓๒ ด้วย ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา บิดาท่านก็ต้องเห็นห่าง
จากภูมิลำเนาเดิมในจังหวัดนครนายก ในระยะต่อมาได้เกิดมีเหตุการณ์
คับขันทางชายแดนเกี่ยวกับกรณีพิพาทกับฝรั่งเศสใน พ.ศ. ๒๔๓๖
(ร.ศ. ๑๑๒) เป็นเหตุให้ทหารต้องบ่วงเจ็บตง และไม่มีกองการรุกคืบ
โตไปทำการช่วยเหลือบรรเทาทุกข์เป็นกิจจะลักษณะ จึงมีสตรีไทยผู้
มีเกียรติคุณะหนึ่งซึ่งมีความจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์
อันมีท่านผู้หญิงเป็ลย่น ภาสกรวงศ์ เป็นหัวหน้า พร้อมกัน
กราบถวายบังคมทูลพระกรุณาสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชเทวี
ขอให้ทรงเป็นชนนผู้อุปถัมภ์การที่จะตั้งสภาการกุศลขึ้นเพื่อช่วยเหลือ
บรรเทาทุกข์ทหารผู้บ่วงเจ็บตงหลาย พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้า

เจ้าอยู่หัวทรงมีพระราชดำริเห็นว่า เป็นความผิดอันดีของด้วยแบบ
อย่างประเทศที่ปองที่เจริญแล้ว จึงโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระบรม
ราชานุญาตให้จัดตั้งสภาอุณาโลมแดงขึ้น และโปรดเกล้าฯ ให้
แพทย์หลวงหลายท่านอนม้หลวงวิเชียร ไชยสงครามอยู่เป็นแพทย์ในสภา
อุณาโลมแดงด้วย

เมื่อนายรอด สัตินานนท์ ต้องคิดตามบิดาเข้ามาในกรุงเทพฯ
เพราะเหตุการณ์ดังกล่าวแล้ว ท่านจึงได้เข้ารับการศึกษาชั้นต้นที่
โรงเรียนวัดราชบพิธซึ่งได้อุปถัมภ์เป็นสามเณรตัวดีนั้นด้วย และได้
สอบไล่ได้ประโยคที่ ๓ ในเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๔๓๒ ในที่สุดท่านก็
สนใจในวิชาแพทย์เจริญรอยตามบิดาท่านและสอบได้วิชาภาษาอังกฤษ
ในวิชาชั้นที่ ๓ ของโรงเรียนราชแพทยาลัยใน พ.ศ. ๒๔๔๒ และเข้าเป็น
นักเรียนแพทย์ (รุ่นที่ ๑) ในปีนั้น ท่านได้มีความขยันหมั่นเพียรใน
การเล่าเรียนจนเป็นที่ไว้วางใจของอาจารย์หมอยอร์จแมคฟาแลนด์
(ภายหลังมีบรรดาศักดิ์เป็นพระอาจวิฑายคม) และสอบไล่ได้เป็นที่ ๓
ของนักเรียนแพทย์รุ่นนั้นจึงได้ออกมารับราชการเป็นแพทย์ประจำศิริราช
พยาบาลใน พ.ศ. ๒๔๔๔

อนึ่ง การปกครองหัวเมืองชั้นนอกในสมัยรัชกาลที่ ๕ นั้น ใช้
แบบเทศาภิบาล ซึ่งมีคณะข้าหลวงประจำอยู่ในจังหวัดต่างมณฑล
ต่างๆ โดยมีแพทย์ประจำมณฑลอยู่ในคณะข้าหลวงด้วย ท่านได้ถูก
ทาบถามว่าแพทย์ประจำมณฑลพายัพซึ่งมีที่ทำการอยู่กับคณะข้าหลวง
ใหญ่ที่เชียงใหม่ยังว่างอยู่หาผู้สมัครไม่ ท่านจึงตัดสินใจสมัครเป็น
แพทย์ในตำแหน่งเมื่อปลาย พ.ศ. ๒๔๔๔ เหตุที่ท่านสมัครไปอยู่ที่

เชียงใหม่ก็เพราะเห็นว่า การเป็นแพทย์ในเมืองที่เจริญอุดมสมบูรณ์
และมีวัฒนธรรมดี ทงมการแพทย์เริ่มคณอยูบ่างแล้ก็โดยคณะมิชชันนารี
นน จะเป็นโอกาสให้ท่านใช้ความรู้ของท่านให้เกิดประโยชน์ได้มาก
กว่าอยู่ทางกรุงเทพฯ ซึ่งม่นายแพทย์ดีมีครอยกันเป็นดว้นมากแล้
การเดินทางจากกรุงเทพฯ ไปเชียงใหม่ในครงนนมทางสะดวกทางเดียว
คือทางนาโดยเรือหางแมตงมบอง และกว่าจะถึงจุดหมายปลายทางเป็น
เวลาถึงเดือนเศษ ทงทชขงแพทย์ประจำมณฑลพายัพต้องรับผัดชอบ
นนกกว้างขวาง มีหัวเมืองดำพัน ดำปาง แพร่ น่าน เชียงราย
และแม่ฮ่องสอน ซึ่งท่านก็ได้เดินทางไปตรวจจนเป็นทริจกรกใคร่และ
นับถือในหมู่ราษฎร ชำราชากร และเจ้านายของหัวเมืองฝ่ายเหนือ
และการเดินทางบกก็ลำบากแฉ่นเชียวเช่นกัน โดยต้องใช้ม้า เกวียน
เป็นพาหนะเท่านั้น

นายรอด สัตันตานนท์ ได้ดวราชากรลงมากรุงเทพฯ เพื่อ
พยายามดิทาซึ่งกำลังบวดยหนัก ใน พ.ศ. ๒๔๔๘ แต่ก็ไม่อาจรักษา
เยียวยาให้หายได้ในที่สุด เมื่อได้จัดการมาปนกิจศพบิดาและจัดการ
ทรวัยสัมบัติทางนครนายกเรียบร้อยแล้ว ก็ได้เดินทางกลับเชียงใหม่
โดยมิได้กลับภมิดำเนาเดิมอีกเลย และทางราชากรเจ้าสังกัดก็ไม่เคย
สั่งโยกย้ายให้ไปรับตำแหน่งที่จังหวัดอื่น คงให้ปฏิบัติหน้าที่ราชากร
อยู่ ณ นครเชียงใหม่แห่งเดียวตลอดมาจนออกรับพระราชทานบำนาญ
เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๘ รวมเวลาราชากรในนครเชียงใหม่ ๒๕ ปี รวมเวลา
พำนักอยู่ในนครเชียงใหม่ ๕๔ ปี

พระพิจิตวโอสถถึงแก่กรรมเมื่อวันท ๒๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๘๘
ณ บ้านข้างฝ่อก ถนนข้างฝ่อก นครเชียงใหม่ อายุได้ ๗๒ ปี

ประวัติราชการ

ตำแหน่งราชการ พ.ศ. ๒๔๔๔ แพทย์ประจำโรงพยาบาลศิริราช
แพทย์ประจำมณฑลพายัพ แพทย์ประจำจังหวัด
เชียงใหม่

๓๐ ธันวาคม ๒๔๖๔ ดำรงตำแหน่งแพทย์มณฑลภาค
พายัพ ภายหลังเปลี่ยนเรียกว่าข้าราชการ
มณฑล

ลาออกจากราชการรับพระราชทานบำนาญ
เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๘

ยศ	๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๔๖๐	เป็นรองอำมาตย์โท
	๒๐ ธันวาคม ๒๔๖๒	เป็นรองอำมาตย์เอก
	๓ เมษายน ๒๔๖๖	เป็นอำมาตย์ตรี
บรรดาศักดิ์	๒๕ มกราคม ๒๔๔๘	เป็นขุนประสิทธิ์เวชศาสตร์
	๒๒ พฤศจิกายน ๒๔๕๔	เป็นขุนพิจิตรไธสง
	๒๖ เมษายน ๒๔๕๘	เป็นหลวงพิจิตรไธสง
	๓๐ ธันวาคม ๒๔๖๔	เป็นพระพิจิตรไธสง

เครื่องราชอิสริยาภรณ์

๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๔๖๐	เบญจมาภรณ์มงกุฎไทย
๓๐ ธันวาคม ๒๔๖๖	เบญจมาภรณ์ช้างเผือก เหรียญรัตนาภรณ์ชั้น ๕ ร.๖

หน้าว่าง

กระทรวงสาธารณสุข

๒๕ เมษายน ๒๕๐๕

เรียน กุฎการบัญชีฯ ที่เคารพ

ตามที่ขอใ้หม้ช่วยค้นหาประวัติของ คุณพระพิจิตร โอสถให้ฉัน ฌมรู้สึกยินดีที่ใ้มีโอกาสรบใช้ใ้ครั้งนี้ เพราะคุณพระพิจิตร โอสถท่านเป็นผู้ใหญ่ใ้หน้าเคารพเป็นอย่างมากผู้นึง ท่านเป็นนายแพทย์อาวุโสกว่าหม้มาก คือ เป็นแพทย์ประกาศนียบัตรรุ่นที่ ๘ ของโรงเรียนราชแพทยาลัย (ส่วนฌมรุ่นที่ ๒๐) และแม่จะรับราชการใ้กรมเดียวกับฌม ฌมก็ใ้ไม่เคยรู้จักกับท่าน คงใ้ยินแต่ชื่อเสียงคุณงามความดีของท่านอยู่เสมอ จนกระทั่งฌมย้ายจากหัวเมืองเข้ามารับราชการใ้กรมสาธารณสุขเมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๖ ท่านลงมาราชการที่กรุงเทพฯ จึงใ้พบกัน และเคยเข้าประชุมสาธารณสุขสมทบรวมกันหลายครั้ง เมื่อใ้พบปะวิสาสะกันบ่อยขึ้น ก็ทำให้ฌมรู้สึกชอบอัชฌาศัยอันดีงามของท่าน และมีความเคารพท่านมากขึ้น และโดยที่ฌมใ้ได้รับราชการอยู่ใ้ใกล้ชิดกับเสด็จใ้กรมอธิบดีใ้สมัยนั้นหลายปี (พระเจ้าบรมวงศ์เธอ สมเด็จพระยาชัยนาทนเรนทร) เคยใ้กับเสด็จใ้กรมรับสั่งชมเชยคุณพระพิจิตร โอสถอยู่บ่อย ๆ เมื่อฌมพยามข่าวมรณะกรรมของท่าน ก็มีความเศร้าสลดและรู้สึกเสียใจเป็นอันมาก ยังใ้พุดกับคุณหลวงอายุรภิกิจโกศลหลายครั้งว่า หากใ้ขึ้นไปเชียงใหม่จะหาโอกาสไปเคารพศพท่าน และเรียนถามคุณหลวงอายุรภิกิจว่า เก็บอยู่ที่ไหน แต่เมื่อใ้มีโอกาสดั้นไปถึงเชียงใหม่แล้ว โดยที่ใ้มีงานที่จ้จะต้องทำอยู่ตลอดวัน และขึ้นไปชั่วระยะเวลาอันสั้นเพียงคืนเดียว และไปเป็นหม้มากคนด้วยกัน ฌมจึงใ้มีเวลาปลีกตัวไปเคารพศพท่านได้ บังรู้สึกเสียใจอยู่จนบัดนี้ ฌมใ้ส่งประวัติคุณพระพิจิตร โอสถ เท่าที่ทราบค้นใ้มาได้พร้อมทั้งจดหมายนี้แล้ว.

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(พระบาราศน์วิฑูร)

หน้าว่าง

122 Quincy St,
Cherry Chase, Maryland
July 31, 1955.

Dear Lady:

Word has come to me that Phra Pichit Osoth has passed away. I want to put in writing how much I thought of him. I wish I could say this in Thai, but I know someone, perhaps Margaret, can tell you what I am writing.

We liked you husband so very much, and admired him. I think how he worked with Dr. McKean and Dr. Cort. I am proud to think how he and I worked together. I like to remember how he said that if people found him and asked him to see someone who was sick, he felt he had to go, no matter how tired he was. That is the mark of a true physician. Not

Not all doctors do that, but he
did. Surely, ๗๗๗ ๗๗ ๒๑๖ ๒๑๗

I am so very glad that I
could come to Chiangmai and see
him, and you, and Margaret, in 1946.
Maitha Jane, our daughter, had a
letter from Margaret, not long ago.
It is thrilling to think that you and
Ken Pha got to see your great-grand-
children. Last week we polished
up the little silver stand you and
your husband sent to Maitha Jane
from Margaret when both were
babies. Maitha Jane will be married
soon and will take this to her new
home.

I shall miss your husband.
I am glad and proud that I knew
him. You may well be proud of
him and the way he served his
people.

Sincerely yours,

๗๗ ๗๗ ๗๗๗๗

๑
แก

อำมาตย์ตรี พระพิจิตรโอสถ (รอด สุตันตานนท์)
(อดีตสาธารณสุขุมณชลพายัพ)

ท่านผู้ถูกกล่าวชานามข้างบน เป็นมครทริกนบถอเดิมอนหนึ่งญาติ
ทเคารพของผู้อื่น ผู้เขียนใคร่ขอกล่าวถึงมุดเหตุมาแห่งข้อความ
ต่อไปในเด็กเล็กน้อยว่า แรกเริ่มเดิมทีทเขียนมาอยุ่นครเชียงใหม่
อันเป็นนครที่ด้วยสดดงคามขณะนั้น ขณะนั้นทุกอย่างตรงกันข้าม
เอามาก ๆ ถึงกับมีคำพังเพยพูดกันทางใต้ว่า “ใครไปเชียงใหม่
ให้เอาหม้อใหม่ไปด้วย” (ได้กระตักกตบ หรือเอาเก็บ?) ผู้เขียน
ยังเป็นเด็กหนุ่มอายุ ๑๕ ปี ไม่ตั้งใจคำพังเพยนั้นนัก เพิ่งจะมานึกได้
ในเวลานั้นว่า เมื่อ ร.ศ. ๑๑๗ (พ.ศ. ๒๔๔๒) ผู้เขียนขึ้นมาเชียงใหม่
กับขุนวรพากยอนจ^๑ พะเขย ซึ่งเป็นผู้ช่วยหม่อมอมรมพงษ์เพ็ญสวัสดิ์^๒
ข้าหลวงพิเศษ ตรวจจตุรราชการพระคลัง มีข้าราชการซึ่งเตรียมมา
เป็นคตงออกดำนาย คือ ขุนบริบูรณ์ชนการ^๓ นายบุศย์^๔ นายบุง^๕
รวมมหลายครอบครัวด้วยกัน ต้องใช้เรือแม่ปะหางแมลงป่อง บรรทุก
ครอบครัวตง ๑๕ ลำ เดินทางจากกรุงเทพ ฯ ขึ้นมา ๕๗ วันจึงถึง

๑. ขุนวรพากยอนจ (เจริญ สวัสดิ์ลักษณ์) ภายหลังได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์
เป็นพระสวัสดิลักษณ์พิพิธ
 ๒. หม่อมอมรมพงษ์เพ็ญสวัสดิ์ (ม.ร.ว. ประยูร อิศรศักดิ์) ภายหลังได้รับพระราช-
ทานบรรดาศักดิ์เป็นพระยาอมรมพงษ์เพ็ญสวัสดิ์
 ๓. ขุนบริบูรณ์ชนการ (สังข์ กฤษณามระ) ภายหลังได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์
เป็นพระยาราชธนพิทักษ์
 ๔. นายบุศย์ เป็นคลังจังหวัดลำพูน
 ๕. นายบุง เป็นคลังเมืองเถิน
- ทั้งสองคนไม่ทราบนามสกุล ต่อมาไม่ทราบ
ว่าย้ายไปรับราชการที่ใด

ได้เขาคงพักอาศัยอยู่ในบริเวณบ้านผู้ว่าราชการจังหวัดเดียวกัน ซึ่ง
ขณะนั้นเป็นบ้านพักข้าหลวงพิเศษตรวจจัดราชการคดี มีเรือนหลาย
หลังตั้งอยู่เป็นหมู่หมวด ร.ศ. ๓๓๘ (พ.ศ. ๒๔๕๓) ทางราชการได้เริ่ม
จัดการปกครองท้องที่ โดยให้มีเจ้าตำหนวดง ข้าหลวงประจำนคร
หรือประจำเมือง นายแฉวง (นายอำเภอ) แฉวง (กำนัน) แก้วบ้าน
(ผู้ใหญ่บ้าน) หม่อมอุดมพงษ์เพ็ญสวัสดิ์ ได้รับแต่งตั้งเป็นข้าหลวง
ประจำนคร แต่เจ้าตำหนวดงประจำนครเชียงใหม่ พ.ศ. ๒๔๕๕
นายทรัพย์ สุวรรณสมบูรณ์ (ผู้เขียน) พดอยได้ก้าวจากตำแหน่ง
เดิมขึ้นไปเป็นเลขานุการข้าหลวงประจำนคร แต่เจ้าตำหนวดงนคร
เชียงใหม่ ใน พ.ศ. นั้นเอง คือ ร.ศ. ๓๒๐ (พ.ศ. ๒๔๕๕) นายรอด
สุดันตานนท์ ได้ติดตามมากับพระยานริศราชกิจ ข้าหลวงใหญ่
มณฑลตะวันตกเฉียงเหนือ (คือภาคพายัพแคว้นเหนือ) ซึ่งลงไป
ราชการกรุงเทพฯ โดยกระทรวงมหาดไทยฝากให้เป็นนายแพทย์ประจำ
ตัวข้าหลวงประจำนคร แต่เจ้าตำหนวดงนครเชียงใหม่ เชียงใหม่
ครั้งกระนั้นหาแพทย์ประกาศนียบัตรยาก ทั้งเชียงใหม่มีอยู่เพียงคนเดียว
คือ หมอจำปี เป็นแพทย์ประจำตัวข้าหลวงใหญ่ เราตั้งใจได้แพทย์
เพิ่มอีกหนึ่งคน คือ หมอรอด เป็นของเรา มาอยู่กับเราเป็นหมวดหมู่
คึกคักกษณ

ในวันหนึ่ง พ.ศ. ๒๔๕๕ หม่อมอุดมพงษ์เพ็ญสวัสดิ์ นายเหนือ
หัวหน้าเรียกหมอรอด และผู้เขียนไปตั้งว่า จะไปตรวจราชการตลอด
ภาคพายัพ มีข้าราชการติดตามไปด้วยหลายนายให้เตรียมตัว ครั้น

๑. พระยานริศราชกิจ (สาย โชติกเสถียร) ภายหลังได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์
เป็นพระขัติสุทธเสนาบดี

ถึงจนกำหนดก็ออกเดินทาง ข้าราชการที่ไปใช้มาซึ่ง สมภารจะใช้คน
หาบหาม เวลานนั้นมาทางที่เชียงใหม่หายาก หรือจะไม่มีเขาก็เดียว
ก่อนออกเดินทางพวกข้าราชการก็ไปทั้งหมดไปแวะที่ท่าเขียบข้าหลวง
ใหญ่ กราบลาแล้วรีบเร่งข้ามแม่น้ำ แล้วออกเดินทางต่อไป พักตรวจการ
ที่นครจำปาศดิ์ เมืองเก็น (เวลานั้นเป็นข้าเถอ) นครจำปาศดิ์ เมืองแพร่
นครน่าน เมืองเชียงราย ตามลำดับ แล้วกลับเชียงใหม่ ตามระยะ
ทางระหว่างพักอยู่แพร่ สืบได้ข่าวว่าจะเกิดจลาจล ได้รายงานทาง
โทรเลขลับเส้นขอข้าหลวงใหญ่ แล้วเดินทางต่อไปนครน่าน เมือง
เชียงราย จากเชียงรายเดินทางกลับมาถึงเมืองน่าน (ข้าเถอเวียง
ป่าเป้า) เจ้าอินทวโรสุริยวงศ์ ซึ่งขณะนั้นยังเป็นเจ้าอุปราชรักษา
การ เจ้าผู้ครองนครเชียงใหม่ ตั้งข้าง ๓-๔ เชือก ไปรับหม่อมอมระ
พงษ์เพ็ญสวัสดิ์ และพวกข้าราชการไปให้รับกลับเชียงใหม่ นี่ยัง
เมืองแพร่แตกก๊กผู้ร้ายเงี้ยวปล้น พอมาถึงเชียงใหม่ในวันรุ่งขึ้น หมอ
รอดและนายทวีพักได้รีบแจ้งกับแม่เฒ่าคนละครบอบ กะระสุน
๔-๕ นิด ให้มีหน้าที่เป็นตำรวจตรวจคนร้าย (คนเกณฑ์รักษา
การ) ตามประตูเมือง เช่น ท่าแพ เชียงใหม่ ข้างเผือก ส่วนดอก
แต่แต่ละประตูใช้ไม้ซึ่งดั่งจำพวกเป็นแถวพอคนตลอดเข้าออกได้ ตามช่อง
โหว่ของกำแพงที่พังทุกแห่งใช้ไม้ไผ่ผ่าด้านเป็นตาแสง (ตาหมากรุก)
กัน การตรวจของเราแยกย้ายกันไปตามประตู พบพวกราษฎรที่มา
เฝ้ารักษาแห่งละ ๒๐-๓๐ คน มีอาวุธนำมาใช้ ทดทั้งด้ามแต่บนแถบ
ปืนคาบศิลา แห่งละกระบอกสองกระบอก บางแห่งบางคราวก็ไม่มีใคร
นำมาเลย ที่พาดตัดมากก็นมคาบ ไม่กระบอง มีดพร้า มีดพก เหล่านี้
ทงหน เราหาหน้าทวารอัตรได้พอตรวจเล็ก เพราะปรากฏว่าผู้ร้าย

คุณพระพิจิตร โสภิตเป็นผู้เพียบพร้อมด้วยคุณสมบัติ ซื่อสัตย์
สุจริต เขาใจได้ต่อหน้าที่การงาน สุภาพอ่อนโยน โอบอ้อมอารี
รักใคร่เขาใจได้ต่อภริยา บุตรหลาน วงศ์วาร ครอบครองเป็นอย่างดี
ทั้งเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แก่ญาติมิตรปวงชนทั่วไป เมื่อขอรับหรือประดับ
เหตุการณ์อันควรช่วยเหลือ ในวงราชการเป็นที่รักใคร่เชิดชู ที่
คุณพระพิจิตร โสภิตต้องออกจากราชการก่อนเกษียณอายุ ก็เพราะ
ขณะนั้นการเศรษฐกิจของชาติตกต่ำ เป็นความประสงค์ของคุณพระ
เองสมัครใจขอรับบำนาญ ทราบเมื่อผู้เขียนย้ายจากอำเภอสูงเม่น
มาอยู่อำเภอเมืองเชียงใหม่ เราพบปะฉันท์นทกัน ยังพูดคุยแสดง
ความยินดีกับท่านที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม ด้วยอันตั้งดีดังกล่าว
อันเป็นลัทธิจาก ขอคุณศฤงคารมคินันท์ จงสั่งให้คุณพระพิจิตร โสภิต
ได้รับความสุขเกษมสำราญตามควรแก่คติวิสัยในสัมปรายาททุก
ประการ

(พระพิบูลย์บริหาร)

เก้า

พระพิจิตรโอสถ (รอด สุนันตานนท์)

พระพิจิตรโอสถ เป็นเพื่อนกันมากกับข้าพเจ้าได้ ๖๐ ปีแล้ว จนมีความรักใคร่นับถือซึ่งกันและกันเหมือนญาติสนิท เมื่อแรกขึ้นมาจากกรุงเทพฯ ยังเป็นนายรอด โดยได้รับแต่งตั้งให้เป็นนายแพทย์ประจำอยู่จังหวัดเชียงใหม่ ต่อมาเลื่อนขึ้นเป็นนายแพทย์ประจำมณฑล เวลานั้นเรียกว่าสารวัตรแพทย์มณฑลพายัพ มีจังหวัดรวม ๗ จังหวัด เฉพาะเชียงใหม่ดำพูนเป็นทรวงักกันทั่วไปว่าหมอรอด ทุกคนในเชียงใหม่และดำพูนทุกบ้านเด็กเรือนใหญ่ทุกซอกทุกมุมจะรู้จักหมอรอดทั้งนั้น หมอรอดเป็นหมอประจำของคนเกือบทุกคนในเชียงใหม่ เป็นหมอประจำองค์เจ้าผู้ครองนคร เจ้าอินทวโรรสสุริยวงศ์ เจ้าแก้วนคร พระราชชายา เจ้าดารารัศมี ตลอดจนเจ้านายบุตรหลาน ส่วนทางราชการก็ตั้งแต่ข้าหลวงใหญ่ประจำมณฑล ข้าหลวงประจำจังหวัด ข้าราชการทุกแผนกทุกกรมคร่อมเมื่อเจ็บป่วยต้องเรียกหมอรอดหรือเชิญหมอรอด ส่วนทางประชาชน พ่อค้าคหบดีในเขตและเขตใกล้เคียงตัวเมืองเชียงใหม่แล้ว ถ้ามีเจ็บป่วยก็ได้อาศัยหมอรอดทั้งนั้น ถึงแม้จะมีหมอมิชชันและหมออนุๆ อยู่บ้างในเวลานั้นก็ไม่วายที่จะเรียกหมอรอด หมอรอดจึงเป็นหมอมิชชันของคนทั่วไป ทั้งนี้ เพราะพระพิจิตรโอสถเป็นหมอมิชชันคน มีชื่อยาคือมีความอ่อนโยนละมุนละไมประกอบทั้งมีเมตตากรุณาพร้อมต่อคน

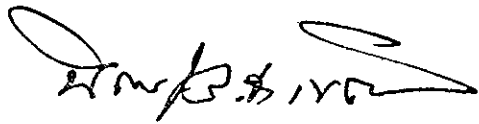
ทวไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับคนป่วยเจ็บด้วยแล้วต้องได้รับความเอา
ใจใส่เป็นพิเศษเหมือนกันหมด

ในเวลาที่พระพิจิตรยังทำการเป็นหมอยุณน แพทย์ที่มีความรู้
ดีอย่างสมัยนี้ ในเชียงใหม่หายาก พร้อม ๆ กับพระพิจิตรโฮสต์เท่าที่
ข้าพเจ้าจำได้ ก็มีหมอยุณน หมอก๊ก หมอเมสัน ต่อมาก็มหมอของ
ขุนต์มานเวรเกิจ หวดงอายุรเกิจโกศต สามัดหมอยุณน กับหมอย
พวงมิชชันอีกสองสามคน นับว่าหมอน้อยเต็มทีสำหรับเชียงใหม่
จำพูน นอกจากหมอยุณนไทยแล้ว หมอยุณนฝรั่ง คือ หมอคาร์ เป็นหมอย
ประจำเชียงใหม่ ซึ่งเป็นหัวหน้าของหมอยุณนที่ประจำอยู่ในเชียงใหม่
ในสมัยนั้น และหมอยุณนคอตเป็นหมอยุณนใหญ่มีชชันซึ่งพำนักอยู่ในเชียงใหม่
นานกว่าเพื่อน

พระพิจิตรโฮสต์เป็นหมอยุณนที่มีความกรุณาและเป็นห่วงต่อผู้เจ็บ
ป่วยที่อยู่ในการรักษาของพระพิจิตรมาก เช่นมีคนป่วยคนใดที่พระ-
พิจิตรโฮสต์ได้รักษาแล้ว รู้สึกไม่ค่อยทุเลาหรือมีอาการดีขึ้นในเวลา
อันสมควร หรือเมื่อพระพิจิตรโฮสต์ไม่แน่ใจว่าตนได้ให้การรักษาท
ดองกับโรค พระพิจิตรโฮสต์ไม่ละเลยในการที่จะนำอาการป่วยของผู้
นั้นไปปรึกษาหารือกับนายแพทย์ที่มีความรู้คนอื่น ๆ เช่นกับหมอยุณน
หรือหมอยุณนคอต หรือหมอยุณนที่คุ้นเคยกัน ขอให้ช่วยวินิจฉัยโรค หรือ
ขอเชิญให้มาช่วยรักษาในบางราย และตนเองก็เป็นคนพยาบาลผู้ป่วย
ให้ จึงเป็นเหตุอันหนึ่งทำให้คนเจ็บไข้ได้ดวงใจและสบายใจในเมื่อ
เป็นคนไข้ของพระพิจิตรโฮสต์

พระพิจิตรป่วยเป็นโรคเกี่ยวกับหัวใจโต เนื่องจากได้ทราบคว่า
งานมากในชีวิตทำให้สังขารร่างกายไม่อาจทนต่อพิษของโรคได้
ต่อไป จึงได้ถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ ๒๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๘ ยัง
ความวิปโยคโศกเศร้าให้แก่บุตรีภริยาและบรรดาญาติมิตร และคน
เชียงใหม่เป็นอย่างยิ่ง

ขอดวงวิญญาณอันสะอาดบริสุทธิ์ของพระพิจิตร โอสถจงไป
ประดิษฐานอยู่ในสวรรค์ชั้นสูง อันสมควรแก่ที่ได้กระทำความดี
ไว้ในโลกนี้ด้วยเทอญ.

(พระนิกรประจำเขตรี)

ไว้อาลัยคุณพ่อ

คุณพ่อได้มาสู่โลกนี้ ในฐานะเป็นพ่อบังเกิดเกล้า และบดิน
คุณพ่อได้จากเจ้าแม่และถูกไปสู่สุคติภพโดยไม่มีวันกลับมาอีกในชีวิตนี้
แต่สิ่งที่ประทับใจเตือนให้ระลึกถึงพระคุณอันยิ่งใหญ่ซึ่งจะลืมเสียมิได้
ก็คือ ท่านได้จากโลกนี้ไปในลักษณะของพ่อที่ได้ประกอบกรรมดีอัน
ควรแก่การเคารพบูชาอย่างยิ่ง

โดยที่คุณพ่อเป็นคนไทย โดยกำเนิดและเป็นข้าของแผ่นดิน
คุณพ่อก็ได้ทำหน้าที่สนองพระคุณแด่ดวงล้าแผ่นดินด้วยความซื่อสัตย์
สุจริตเป็นเวลาเกือบ ๓๐ ปี จนได้รับพระราชทานบำนาญเลี้ยงชีพ
ตลอดชีวิต

โดยที่คุณพ่อเป็นแพทย์ คุณพ่อก็ได้ทำหน้าที่รับใช้ประชาชนแล้ว
โดยยึดถือหลักว่า “ความเจ็บป่วยของบุคคลทุกชั้นเสมอกัน” ยิ่ง
นายแพทย์ที่ดั่งหลาย คุณพ่อจึงเป็นที่รักใคร่นับถือของประชาชน
ทั่วไปและเจ้านายเมืองเหนือทุกองค์

โดยความเป็นพ่อ คุณพ่อก็ได้อบรมทะนุถนอมบำรุงเลี้ยงดู
มาจนเติบโตให้ดวงพ้นจากภยันตรายต่าง ๆ อันอาจเกิดขึ้นได้ตาม
วัยและเวลา คุณพ่อก็ได้เคยทำคามมัวหมองและหมองใจให้แก่
ครอบครัวได้เลย

ความดี ความเจริญผาสุก และความสรรเสริญทั้งหลาย ถ้า
หากถูก ๆ จะยังมีฝังได้มาในชีวิต ย่อมเป็นส่วนที่คุณพ่อได้ถ่ายทอด

ให้เป็นปฐม คุณพ่อได้กระทำแล้วในหน้าที่ของพ่อที่ดีอย่างที่สุดแล้ว ด้วยกรรมอันดีงามของคุณพ่อฉัน ดูจุดดีที่จะสรรหาถ้อยคำอันใด มากถ่าวดั่งดีพระคุณให้เพียงพอได้ และดูก็ไม่มีหนทางใดที่จะ ทดแทนพระคุณให้สมกับที่คุณพ่อได้พักผ่อนพวกตูก ๆ มา และโดย คติวิสัยอันเป็นที่รับรองโดยทั่วไปว่า “บิดามารดาเป็นพรหมของบุตร” ฉะนั้น จะโดยประการใดก็ตาม การที่จะคิดใช้หนี้บุญคุณของบพการ ์ให้ลบด่างไปนั้น จึงเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ยาก เมื่อเช่นนั้นแล้ว ตาม คตินิยมที่เห็นอยู่ ก็มีอยู่แต่ทางเดียวที่จะพึงสนองพระคุณท่านก็คือ บำเพ็ญกุศลไปยังท่าน หากคุณพ่อมีญาณวิถึใด ๆ พอดีจะหยั่งทราบได้ ก็คงจะอนุโมทนาและปราโมทย์ในกตปณานุสนธิ ซึ่งเจ้าแม่และตูก ๆ พร้อมทั้งบรรดาญาติมิตรและผู้เป็นที่เคารพนับถือทั้งหลายได้พร้อมใจ กันร่วมบำเพ็ญกุศลในวาระนี้

ขอคุณพ่อจงได้รับกุศลทักษิณานุปทานทั้งมวลซึ่งเจ้าแม่ ตูก และทุกท่านได้ตั้งใจอุทิศมาด้วยความเคารพ รัก แสดงความอาลัย อย่างสุดซึ้ง

ขอคุณคุณ จงดลบันดาลให้คุณพ่อได้ประสบแต่อิสุภรณ์ใน สัมปรายภาพทุกกาล เทอญ.

จากตูก

พันเอก นายวรการบัญชา และน้อง

ตำนานพระธาตุนครวิทยุชัย*

นมโอม ตสฺสสตถุ

นมตถุ พุทฺธานิ สุวณฺณเจติยิ วรโอมพีธาริ อุปฺปตฺติเสฏฺฐิ
สโหองฺคฺคฺลฺลิจฺจ กอฺจายเนน นีตฺปตฺตปุริ สีสฺเสน มยฺหิ นมามิ ธาตุํ-

กัมมเตจฺจกราบใหวฺฉวันทา พระชินธาตุนั้น กระทบอมรัตนโอมพี
ธรรวมราชา ธาตุนครคือนครเศษ กับทั้งธาตุนครคือนคร ชาตุนครเคยเต็ม
บาตรดังกาหนึ่ง ชันกระจายเจ้านำมาถาปนาไว้ในสุพรรณเจติย ประจิต-
โตภี ประดับด้วยแก้ว ๑ ประการ ตั้งไว้ในท่ามกลางมหาหรินุญชัยบุรี
สมฤทฺธิเกษมศรี เป็นที่ขมนมแก้ว ๑ ประการ เจ้านั้นเป็นประชาชนชื่อว่า
ราชโอมพี ตำนานพระมุนี นักปราชญ์เจ้าหากกล่าวมา

โภจนโต พระสังฆา กับทั้งเทพดาแลกรมเมนมุขนาเนศวรวิกรช-
ยิกชา ศรีศุคตอำมาตย์ ทั้งนางนาคไท้ธรณี ทพิยาธร แดะฤษี คุณว
สฺติมาเรย ทั้งอาทิตย์แะพระจันทร์ เวลล์ฉวณณินชาปติ จงตั้ง
มโนนิตยพั้งสารสนธิตำนานชินธาตุนครคือนครหรินุญชัยบุรี อันจะกิตนามาน
อิเชว อนุปฺปนุเน ๑ สมฺพุทฺธเช โปราณจาริยา อาหุ โดเปตฺตวา น
สกราช เภทาทิก สกฺกราช จีบเค ๑ เมลล์เส กุกฺกฺเช คพฺภเต โส
อาธาปนุณณมี ตทา ศฺรุควรมฺหิ ปจฺจฺเส อาธาปนุณณตฺตวา เภทฺตฺตฺตวาพิ
สํทิตฺตสฺสกราช สํพุทฺธเช โน ทดฺมาสวจนฺมฺหิ คพฺภเต ฉายโต มุนี
อุตรามฺจฺจโต โสณ วิธวปนุณณมี ตทา พุทฺธกาเต นิภฺชนฺเต ตทา-

* จากฉบับใบลานจารอักษรไทยพำพ หมายเลข ๒๐

สุริยสุทย กาด นิกุขมนุโต วิสาขนกุชตะเต ตทา สุริยสุทยกาด
นิกุขมนุโต มหามันุ จตุตทพัสสาทิตตัสถกรราชา สัพพณฺณโน

ดารโว คุราสปรัดงหลาย หมึงชายท้าวพระยามหากษัตรา
สมณพรหมณ์เสนาอำมาตย์ ราชมนตรี เศรษฐี ศึกหบดี สระควยทวยคำ
ผ้าขาว ชาวบ้านชาวเมืองหมึงชายทั้งหลาย จูงตั้งโสดประสาททา*
ฟังยังอุปบัดคันทานตำนานพระชินราชเจ้า ยังเมืองหริภุญชัยบุรี แต่เค้า
ตราบต่อเท่าถึงปรีโยธาน แต่เฑาะ

ในเมื่อพระพุทเจ้าแห่งเราบังเกิดมาเป็นพระในโตกนทวณน
โบราณาจารย์ทั้งหลายคัคคีกราชเสยแถ้วตั้งโบราณคักราชตัว ๓ ในปี
กัคเคเป็นคัน ลำดับมาถึงปีเม็งเต้า โบราณคักราชได้ ๓๓๘ ตัว
เดือนอาสารเพ็งวันพุธ ไทยกัคไท ยามจกัไกรุงจันทรกนฤกษ์ตัวถ้วน
๑๗ ชื่ออาสารฤกษ์แถ พระโพธิสัตว์เจ้าบำเพ็งโพธิสมภารสัน ๕ อสงชัย
ปลายแถนมหากถปล ลำดับชาติมาถึงเวสสันดร จักจากชาติอนันน ได้เมื่อ
เกิดในคัสติชชื่อว่าคัสติศาเทวราชา ในเสตเกิดควิมาณมีอายุ ๕ พันปีทิพ
นับเป็นปีในเมืองคนเรานได้ ๕๗ โกฎิปลายหกถ้านปี อันเทวดคณาอินทา
พรหมหมันโลกชาตมาชุมนุมกันไนจักรวาลอนัน นิมนตรด้วยคำมคินว่า
กาโลยันเต มหาวรณน มหาปรัดเจ้าตั้งคุมหาวิโลกณะ ๕ ประการ
มีมาตายเป็นคันแถ้ว รับเอาอายุจนวนราชนาแห่งเทวดคณาอินทาพรหม
ทั้งหลายแถ้วจักจากคัสติศาถวรรคังมาเอาปฏิสันธิไนห้องนางศรีมหา
มายา อัครราชเทวีแห่งพระยาศรีสุทโชนราช อยู่ในห้องแมงันสืบ
เดือนบวรฆวนแถ้ว เถิงปีเบ็กเสตโบราณคักราชได้ ๓๕๐ ตัวเดือน
วิสาขเพ็งเมงวันศุกรไทยกาเม้า ยามเสตารณจันมาจันทรกนฤกษ์
ตัวชื่อวิสาธา มหาปรัดเจ้าออกมาจากห้องแมงันนแถ

* เตรียม

มหาปรีดีเจ้าเกิดมาได้ ๑๖ เข้า เจ้าได้นำมัทธาภิเศกเป็นพระยา
 ในเมืองกบิลวัตตฤๅณีกาแก้วเดือนมษยออก ๘ คำ วันอังคารไทยกาได้
 ได้ฤกษ์ ๕๗ ตัวชื่อเรวดี มหาปรีดีเจ้าเป็นพระยาได้ ๓๓ มีมชายได้
 ๒๘ ปี เจ้าได้หันนมคตทั้งหลาย ๕ ประการ อันเทพดาหากหือหิน เดือน
 อาสาฯเพ็งวันศุกร์ไทยดวงโกได้ฤกษ์ ๒๒ ตัวชื่ออุตราสาธา ยามแตรด-
 เที่ยงคืน มหาปรีดีเจ้ามีภักณัฐก อันเทพดาหากนำออกไฟด้วย
 อากาศ คันเดยวชามพันสามเมือง คือว่าเมืองกบิลวัตตฤๅณีกา เมือง
 เวสาลี เมืองสาวัตถี ดันหนทางได้ ๓๐ โยชน์ถึงแม่น้ำอโนมาท
 ฏิกามหาพรหมเอาฐูปริภวมา หือแกมมหาปรีดีเจ้า มหาปรีดีเจ้า
 รับเอาแก้วเจ๊กมวชคณด้วยคณแด มหาพรหมเอาผ้าถุงสองผืนแห่ง
 มหาปรีดีเจ้าเมื่อ ก่อเจดีย์ไว้ในเมืองพรหมสูง ๑๒ โยชน์ หือเป็น
 ทัพษาแก่พรหมทั้งหลาย พระยาอินทาทักเอาพระเศกเกล้ามหาปรีดีเจ้า
 เมื่อก่อเจดีย์ไว้ในดาวดิงสาสวรรค์แดด้วยแก้วมณีสั่งได้ ๑๒ โยชน์
 หือเป็นทัพษาแก่เทวดาทั้งหลายแด

มหาปรีดีเจ้าบวชด้วยอยู่กะทำเพียรตั้ง ๗ วัสสา ถึงบั้งดวงเมต
 โบราณศักราชได้ ๓๗๓ ตัว เดือนวัสสาเพ็งเมงวันพุธไทยเมิงเข้า
 ได้ฤกษ์ ๑๖ ตัวชื่อวัสสา มหาปรีดีเจ้าตั้งเข้ามชูปายาส์ ๔๘ ก้อนใหญ่
 เท้าสูงหมากตาตอันใน อันนางสุชาดาหากหือแกคณแด้วกะทำทิวา-
 วิหารในป่าร้างไม้รังหนุ่มแด้ว ยามตะวันเย็นรับเอาคา ๘ กำอันได้ตถิย
 พราหมณหากหือแกคณ แด้วเข้าไปสู่เค้ามิมหาโพธิ มหาพรหมถือ
 สัตร์กว้าง ๓ โยชน์ก่งมหาปรีดีเจ้า ดันคุดีตเทวบุตรถือขามรง
 สูยามาเทวบุตรเอาจามรพัด พระยาอินทาทักเอาหอยสังข์บูชา บัญญัติข
 เทวบุตรคุดีพันไพตาม จตุโลกบาตถือพัดใบตาล เทวดาหมั้นโลก

ชาติศัตรูยคนตรี ทรงเสด็จมหาปรีดิ์เจ้าเข้าไปสู่เค้าม้าไม้มหาโพธิ์แล้วถาด
 เจือคา ๘ ถ้ำแทนแกวอันแดงด้วยบุญเกิดมี มหาปรีดิ์เจ้านั่งเหนือแทน
 แกวแล้วถึงยามซิมไถ่คำ มหาปรีดิ์เจ้าผจญแพะ* พระยามาร กับทั้ง
 เสดนาแล้วมหาปรีดิ์เจ้าจะทำพุทธกิจทรงมอดสันปฐมยาม มัชฌิมยาม
 บัณฑิตยาม แล้วตรัสตั้งพัฒนัตถุญาณเป็นพระ พรหมกับด้วยเสด็จารณ
 อันชนมาในแรมคำ แล้วอยู่ในสันตมหาปฐาน สันตคทาหะ พระพุทธเจ้า
 ได้สิ้นเข้าระดูพอกำหงส์ ๒ คน ชื่อ ตปัสสะ ภคคิระ พนองทั้งสองเป็น
 ปฐมอุบาสกแห่งพระพุทธเจ้าแล สหปติมหาพรหมมาราชาพระพุท
 ธิเจ้าเทศนาธรรมแก่ศิวโลกทั้งมถน พระพุทธเจ้ารับเอาพรหมายาจน
 แล้วออกจากมหาโพธิ์ แล้วไปป่าอิสิปตนมฤคทายวัน เทศนาธรรม
 จักกัปปวัตตสันตกรแก่ปัญจวัคคีย์ในเดือนอาสาฬหะวันเสด็จ ไทยเมิงเข้า
 ได้ฤกษ์ ๒๒ คอชออกตราสาร พระพุทธเจ้าเข้าวสาฬหวิหัทในป่าอิสิปตนะ
 เดือนอาสาฬหะแรมคำ ๓ วันจันทร์ บันนชาวเจ้ามี ๖๐ คน ออกวสาแล้ว
 พระพุทธเจ้าไปสู่เมืองราชคหะ อยู่สันระคินทว พระยาศรีสุทโธทน
 กัหอนันตพระพุทธเจ้ามาในเมืองกบถวคคฤเดือนวิสาขเพ็ง พระ
 พุทธเจ้าเทศนามหาเวสสันดรชาดกแก่จริยาบีฎา มอชเจ้าราหุลและ
 เจ้าอานนท แล้วคืนมาเข้าวสาในเมืองราชคหะวัน ๕ วสาบันนชอ
 อธิกมาตแล้ว วสาถวัน ๕ พระพุทธเจ้าไปเทศนารตสันตกรในเมืองเวสาลี
 ถวคเข้าวสาในป่าไม้มหาวันแด บันนพระยาศรีสุทโธทนเป็นพยาธิราย
 มีกัใคร่เห็นพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าอยู่เมืองเวสาลีอยู่ใจพอดคน จึงมา
 ดูเมืองกบถวคคฤ กับด้วยอรหันต ๕๐๐ คน แล้วพระพุทธเจ้าเทศนา
 ธรรมแก่พอดคนได้ถึงอรหัตผลได้เสด็จสันตกรแล้วกันพพานแล พระ
 พุทธเจ้ายอหัวพอดคน มหาสาริบุตรหน่า มหาภัสสัปกองหลว เทวดา

หมื่นโลกชาตุมมาเดิมพระพุทฺชเจ้ายกพ่อคนชนกของหัตถ์ แล้วพระยา-
 อินทาทเจ้าเฒ่า พระพุทฺชเจ้าบหือเฒ่า พระพุทฺชเจ้าหากเฒ่าพ่อคนด้วยคน
 เองแล้วอยู่ ๗ วัน พระกัศณเมือผู้เมืองเวด้าดเจ้า แล้วนางปชาปติโคตมี
 ก็ไปตามพระพุทฺชเจ้าสันหนทางไกลได้ ๕๐ โยชน์แล้วก็ชอบวชแล มีอิน
 พระพุทฺชเจ้าเข้าวัดในเมืองเวด้าดนั้นกับกัน ไทยเราว่าปัดบัก ก็ เดือน
 อาสาธรมค่ำ ๑ วันจันทร์ไทยดับเมา ออกวัดแล้วพระพุทฺชเจ้า
 มาสู่เมืองสาวัตถี นางปชาปติโคตมีบวชแล้วชาวเมืองกมิตถกตฤทงมวต
 ก็อภิเชกเจ้ามทานามสักคนเป็นพี่เจ้าอนรุทธหรือเป็นพระยาแทนพระยา-
 ศรัตทุโชน แล้วนางโยโสธรวาสังเวช จึงออกไฟกับด้วยนางทงหลาย
 ๕๐๐ คน เถึงเมืองสาวัตถีสันหนทางไกลได้ ๑๐ โยชน์แล้วก็ชอบวชแล

วัดสาถวัน ๗ พระพุทฺชเจ้ากัษบอร์หันตา ๕๐๐ คนนั้น อยู่ในปราสาท
 อันวิศุกรรมเทวบุตรหากเนรมิตไฟด้วยอากาศสู่เขาวิมุตบรรพต พระ
 ก็เข้าวัดสาในกุฎไม้อนพอก้าหากสร้าง พระกัศณยกษทงหลายในทั้น
 แด วัดสาถวัน ๗ นั้นเดือนอาสาธรมวันพุธได้ฤกษ ๒๒ ควชออกตรา-
 ษาธ พระพุทฺชเจ้าจะทำปาฏิหาริยแทบเค้ามัวมวง ร้างบับญญตถ
 ทงหลายเสียแล้ว พระพุทฺชเจ้าชนเมือเทศนาอภิรมมบิฏก ๗ กัมภี
 ในดาวดิงสา ถอดเข้าวัดสาบั้นนบิณดูไทยว่าปัดบึงเรา บั้นนบิณมาศแล

วัดสาถวัน ๘ พระพุทฺชเจ้าอาศัยเชิงเขาอสุตัสสิริ ถอดเข้าวัดสา
 ในป่าไม้งวทนนแล

วัดสาถวัน ๙ พระพุทฺชเจ้าเข้าวัดสาในนิโธสิคารามในเมือง
 โกลัมพีแล

วันเสาร์ที่ ๑๐ ภิกษุทั้งหลายในเมืองโกสัมพคณ คนและเทวดา
เป็นต้องหม่อมู่ต่อเท่าถึงพรหมโลก พระพุทธเจ้าห้ามบั้ง พระพุทธเจ้า
หันไฟเข้าวัดสำในป่าป่าดัดโดย ข้างป่าดัดโดยหากศึกษาพระพุทธเจ้าแต่

วันเสาร์ที่ ๑๑ พระพุทธเจ้าไฟเข้าวัดสำในป่าเขตวันอารามแต่

วันเสาร์ที่ ๑๒ พระพุทธเจ้าไฟเข้าวัดสำในป่าไม้สะเดาในเมือง

เวรณชาแล

วันเสาร์ที่ ๑๓ พระพุทธเจ้าไปเข้าวัดสำในจารียบรรพตแต่

วันเสาร์ที่ ๑๔ พระพุทธเจ้าไปเข้าวัดสำในป่าเขตวันแต่

วันเสาร์ที่ ๑๕ พระพุทธเจ้าไปเข้าวัดสำในนิโครชอารามแต่

วันเสาร์ที่ ๑๖ พระพุทธเจ้าไปเข้าวัดสำในเมืองอาพัวในปราสาท

อาพวกยักษ

วันเสาร์ที่ ๑๗, ๑๘, ๑๙ พระพุทธเจ้าไปเข้าวัดสำในเวพวนารามแต่

พระพุทธเจ้าอยู่ในเมืองสาวัตถี ๒๕ วัดสำ ในป่าเขตวัน ๑๙ วัดสำ

เข้าวัดสำในบุพพาราม ๖ วัดสำแต่

เมื่อพระพุทธเจ้ายังอยู่ดำรงอยู่ในป่าเขตวันนั้น ยังมีในวณที่หนึ่ง
พระพุทธเจ้าต้องอนาคตญาณไปเมื่อหน้า ผู้เหตุทั้งมวนแล้ว พระพุทธ-
เจ้ามีมหาอาณัติและโธณ และเจ้าอัครเป็นบัลลังก์มณ พระยา
อโศกเป็นอุบาสกแต่ พระพุทธเจ้ามาสู่ชยภูมิ เอาข้าวบิณฑบาตแห่ง
เมงเคียบแล้วพระพุทธเจ้าเลยบิณฑบาตแล้วว่าแม่พวงขนมาภายหลัง
ถึงอัครฐานทน ชั่วจากเป็นทงส์วณเจดีย์แห่งหนึ่งแล้ว พระพุทธเจ้า
ก็ปรารภเพื่อจากหง ในขณะอนันนหินกอนหนึ่งกับแผ่นดินออกมามอง
อยู่ พระพุทธเจ้าวางบาตรไว้แล้วก็นั่งอยู่เห็นอนันนแต่ ในกาดนั้น
ชมพุกนาคราชก็ออกมาอุปฐากพระพุทธเจ้า พระยาภาเภอกก็ออกมา
อุปฐากพระพุทธเจ้า ลี้จะพรานป่าผู้หนึ่งหรือหมาดมอเป็นทานแก่พระ-

พุทธเจ้า พระพุทธเจ้าต้นหมากส้มแล้วชดกระตึกหมากส้มตกกลง
 เหนือแผ่นดิน กระตึกหมากส้มอ่อนหนักแฉกฉกผิด ๓ รอบ พระพุทธเจ้า
 ชูเหตุอ่อนหนักแล้วแย้มใคร่หัวหือปรากฏ มหาอาณนทตามเหตุอ่อนหนัก
 พระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าทำนายว่าตราอาณนท เมื่อพระศตภาคคณิพพาน
 แดงม่น * ฐานะทนจักเป็นมหานครอันหนึ่งชื่อว่าเมืองหริภุญชัยบุรี
 เหตุพระศตภาคได้ต้นหมากส้มอยู่ในฐานะทน (ความขาดไปหน่อย) พระ-
 พุทธเจ้าและคนเจตยาคำแด่หตั้ง แด่ทอนตภาคคณนง จักเป็นทตง
 ล้วนเจตยาคำแห่งพระศตภาคคณชะแด เมื่อพระศตภาคคณิพพานไปแล้ว
 ชาวกระหม่อมขาดคอกขาดคกนวมือขาดยอยศตภาคเต็มบาตรหนึ่ง
 กจกมาตงอยู่ในฐานะทน

เมื่อใดพรวานป่าผอนหือหมากส้มเป็นทานแก่พระศตภาคและเกิด
 มาเป็นพระยาอากศตราขเสวโดยเมืองหริภุญชัยทตงอน ชาตพระศตภาค
 จงจกออกมาปรากฏตงอยู่ในฐานะทน เป็นที่ตักการปชาแก่คนและ
 เทวดาทงหลาย มีพระยาอากศตราข เป็นประธานสั่งกล่าวอนนมนชะแด
 เมื่อพระพุทธเจ้าทำนายแล้วอรหันตาและพระยาอโศกและชมพุกนาค-
 ราชและพระยาภาเภอกพร้อมกันขอเถ่าชาติแห่งพระพุทธเจ้า พระ-
 พุทธเจ้าเอามือชวาลบหิวได้เถ่าชาติเส้นหนึ่งออกมาหืออรหันตาแล้ว
 พระยาทงดำมพร้อมกันเอาเถ่าชาติพระพุทธเจ้าได้ในบอกรไม่รอดแล้ว
 ได้ในโชคแก้วตงหนึ่งใหญ่ ๓ กำแล้วพร้อมกันเอาตงจไว้ในกำได้
 พระพุทธเจ้านงต้นหมากส้มอ่อนนแด

พระพุทธเจ้ามอรหันตาและพระยาอโศกเป็นบริวาร แดงกเมื่อ
 สู่เมืองพาราณสีอ่อนนแด หินกอนอนพระพุทธเจ้านงจกมตงไฟในแผ่น-
 ดินคิงเถาแด ชมพุกนาคราชอนมบริวารได้เส้นหนึ่งกอยได้แผ่นหินทน
 ยักขาเถ่าชาติพระพุทธเจ้าแด พระยาภาเภอกได้ยนิคาพระพุทธเจ้า

* ชำนาน

ท่านายอินต์มากนกกจิงไว้กาควหนึ่งอนเป็นหนถานแห่งตน กับกาคอนเป็น
บริวารมากนกกหรืออยู่เฝ้าฮักษาฐานะทน เพอบหอดัดควและคนทงหลาย
เยี่ยมมุดทนในทน แดวพระยาภาเภอกกเมือสูบ้ำหิมพานต์เป็นทอยู่แห่ง
ตนอนนแด

วัดลำถ้วน ๕๕ นน นางยไธชราแม่ราหุดเถรนิพพานแด ปี่มะโรง
ไทยว่าปีระวายด้แถ ปี่นน ๕๕ วัดลำ พระพุทธเจ้าเข้าวัดลำถ้วน
อารามแด ออกวัดลำแถวเดือนหนึ่งมหาดำบริบครเจ้านิพพาน แถวอยู่
๓ เดือนพระพุทธเจ้าปลงอายุสังขารในเดือนอาสาฬหเพ็ง อยู่ ๓ เดือน
ถึงปีมะเด็ง ไทยว่าปีเม็งได้เดือนวิสาขเพ็งวันอังคารไทยระวายได้ ใน
เสถียรณนพระพุทธเจ้ามีอายุได้ ๘๐ ปีเต็มแถวกเข้าสู่มตมทานิพพาน
อนมวดยกขนิชกมมชรูปบเศษหุดอในคันไม้รังด้องคัน อนมีในสวน
อุทยานแห่งพระยาภูถันาราย แถวไว้ค้ำสนา ๕๐๐๐ วัดลำตงเดือนวิสาขะ
แรมค่ำ ๓ เป็นคันดำดับไปเมือหน้าแด ถึงเดือนภัทรเพ็งวันจันทร์ไทย
กาบถัน อรหันตาเจ้าทงหลาย ๕๐๐ คนมีมหาภักดิ์ปลเฎรเจ้าเป็นประธาน
ด้งคายนาขรรรมวินยหิวคี่ ถัน ๗ เดือนจิงแถวแถ ถังปีเบ็กถังว่า
โยราณคักกราชได้ ๕๒๐ ตัวพระยาอชาคตเสย แถวตงค้ำสนาคักกราช
คัวหนึ่งในปีคตเมือคเป็นคัน ค้ำสนาพระถ่วงแถวได้ ๓ ปีดำดับไป
เมือหน้าแด

ถึงปีระวายถัน ค้ำสนาคักกราช ๘๘ ตัว ค้ำสนาพระถ่วงแถวได้
๓๐๐ ปี อรหันตาเจ้าทงหลายได้ ๗๐๐ คนมียศและเจ้าด้พพคามีเป็นประธาน
ด้งคายนาขรรรมวินยถันถอง นานได้ ๘ เดือนจิงแถวแถ

ถึงปีกาบถังว่า ค้ำสนาคักกราชได้ ๒๑๖ ตัว ค้ำสนาพระถ่วงแถว
ได้ ๒๓๘ ปี เดือนวิสาขเพ็งวันพฤหัสบดีไทยคับเบ้า พระยาคัขรรรม-
โคกกราชเป็นพระยาปราบชมพทูปทงมวณแด

เถิงปีเต้ายี้ ค่ำณาศักราชได้ ๒๒๕ ตัว ค่ำณาพระร่วงแล้วได้ ๒๒๖ ปี เดือนธันวาคมเพ็งวันอาทิตย์ไทยดับเจ้า อรหันตาเจ้าทั้งหลาย ๑๐๐๐ คน มีมหาโมคคัลลบุตรศีลเถระเจ้าเป็นประธานสังคายนาธรรมวินัย ถ้วน ๓ นาน ๘ เดือน จึงแล้วแต่

เถิงปีเต่าใจ ค่ำณาศักราชได้ ๒๓๕ ตัว ค่ำณาพระร่วงแล้วได้ ๒๓๖ ปี มหามหินทเถระเจ้าไปตั้งกาที่ปดเถิงปีระวายเป็น ค่ำณา ศักราชได้ ๓๘๘ ตัว ค่ำณาพระร่วงแล้วได้ ๕๐๐ ปี อรหันตาเจ้า ทั้งหลายได้ ๕๐๐ คนแบ่ง* อรรถกถาวินัย ในถ้ำอันมีในเมืองอันชนคร นนแต่

เถิงปีระวายเป็น ค่ำณาศักราชได้ ๕๘๐ ตัว ค่ำณาพระร่วงแล้วได้ ๕๐๐ ปี พระยามิตินทเกิดมาชำระค้ำณาพระพุทธรูปเจ้าหรือรุ่งเรืองงามแต่

เถิงปีระวายเป็น ค่ำณาศักราชได้ ๕๘๘ ตัว ค่ำณาพระร่วงแล้วได้ ๖๐๐ ปี มหาพุทธโฆษาจารย์เจ้าไฟตั้งกาที่ปด แบ่งวิสัยทิมัคแต่แบ่ง ธรรมทงมวณในมคธภาษา หือเป็นถ้ำหฤทภาษาแต่แล้ว เถิงปีเป็กย ค่ำณาพระร่วงแล้วได้ ๖๒๒ ตัว ค่ำณาศักราชได้ ๖๒๐ ตัว พระยา ตรีจกขรรฆมารชัตตเศยแล้วตงมหาศักราชตัวหนึ่งในปีกิดเม้าเป็นต้น ถัดดับไปเมื่อหน้าแต่ ในบั้นนี้ค้ำณาพระร่วงแล้วได้ ๖๒๓ ปีแต่

เถิงปีระวายเป็นมหาศักราชได้ ๕๕๘ ปี ค่ำณาพระร่วงแล้วได้ ๑๐๗๐ ปีแต่ เมื่อขนยงมีเจ้าระษัตถองคนๆ หิงชือ พาดูเทวระษัตถองคน หิงชือ กักทั้นระษัตถอง เจ้าระษัตถองเป็นประธานแก่คนทงหลายแล้ว ริงสร้างเวียงหริภุญชัยบุรีนนแต่

* สร้างหรือชำระ

มหาราชเป็นเจ้า ไปครองรักษาอาณาเขตแดน ครองไว้ให้อยู่เหตุนอนฮ้าย
อนันต์ในฐานะทนต์อนเทอะวอน พระยาอาทิตยราชกพงศ์อำมาตย์
ผู้แทนห้ามแฉกบงฆ่าหนัด

พระยาภอนันต์ในคณนรเวศจักรโกกรัง เทวดาอันชักษาธาตุ
พระพุทธรเจ้ามาบอกยัง นิมิตต์นแก่พระยาอาทิตยราชยัง ใ้ใครอยู่เหต
อนันต์ในฐานะทนต์อน มหาราชจึงเอาเด็กน้อยอนจึงเกิดมาได้ ๒ วัน
นนมาไว้กับดวยกา ๒ วันแล้วเอามาไว้จิมคน นานได้ ๒ ปีมีมหาราช
จึงหือเด็กน้อยถามกาดเทอะ มหาราชหากจักฮ้ายยังเหตุนอนมีในฐานะ
ทนต์นแฉก พระยาอาทิตยราชครนว่าตั้งคณแล้วกษมนมมายังเสนา
อำมาตย์ทงหลายมาแฉกบอกยังนนิมิตต์น อนเทวดามาบอกหือแฉกน
นนแก่เสนาอำมาตย์ช ประการ แฉกหามายังเด็กน้อยอนจึงเกิดได้๒วัน
มาแล้วเอาไปไว้จิมกาได้ ๒ วันแล้วมาไว้จิมคน กะทำตงอนตามตง
เทวดาหากบอกแฉกนนนชอนถวน ๒ ปีแล้ว เมอเด็กน้อยผู้แนแต่ฮือภาษา
แล้วตงอน เถิงประวดยสง่า จดศักราชได้ ๒๒๒๓ ค่ำเสนาพระดองแล้ว
ได้๓๔๔๐ปี พระยาอาทิตยราชหือเด็กน้อยถาม กาดอนนไดยนเด็กน้อย
หากถามตงอน กาดอนนจึงถ่าว่าพระยาภาเฉกปู้ฮ่าว่าพระพุทธรเจ้า
เมอຍတြมานถนนได้มาในทนต์น หันหมากถ่มอแล้วทนายว่า เมอ
พระตถาคตนิพพานไปแล้วมีน ในฐานะทนต์จกเป็นมทานครอนหนึ่ง ฮือ
ว่าเมอเมืองหริภุญชัยปรมนชระแฉก ทตถาคตทงหันจกเป็นทตงส์พณณ
เจดัยแห่งตถาคต ชาติกระหม่อม ชาติดกอก ชาติถวมอ ชาติฮือย
ตถาคตเคมบาตรหนึ่งจกมาตงฮือในทนต์นพระยาอาทิตยราชวอน ปู้ฮ่า
จึงหือฮามาฮือยเฝ้าฮือษาเพอบหือสัถวและคนมาเสียมถมุตทนต์นในฐานะ
ทนต์น

พระยาอาทิตยราชได้ย่นคายนนกกมโຈษมชยนิตมากนกก จึง
กล่าววาผอน กางุงไปหาพระยาภาเผือกมาเทอะ กาดอนนกกบินไปสู
ป่าไม้หิมพานต์ บอกรแก่พระยาภาเผือกวา พระยาอาทิตยราชหือชามา
ห้ามหาราชเจ้าเมอบคนแถวอน กานหมัดองคคคาบไมแถมหนงกตาแถ
คคพระยาภาเผือกจขบยเห็นอไมแถมหนน แถะกาทงหตายเป็นบวิวาร
บินมากอนหน้า ๕๐๐ คค ตามหลัง ๕๐๐ คค ข้างขวา ๕๐๐ คค ข้างซ้าย
๕๐๐ คค ภายค ๕๐๐ คค ภายบน ๕๐๐ คค บินมาสู่นักพระยาอาทิตย-
ราชในเมืองหริภุญชัยปรัแถ

พระยาอาทิตยราชหือพระยาภาเผือกจขบเห็นอตงคค กะทาสก-
การปฐาพระยาภาเผือกแถว หือชางนาคโภชนอาหารแก่หุมุกาอันเป็น
บวิวารพรอมชคคแถว หือแถกนอยผูนถาม พระยาภาเผือกกล่าวแก
พระยาอาทิตยราช วาชาแถมหาราชเป็นเจ้าเมอพระพุทเจ้ายงทรมาน
วนนหนามงต้นหมากถ่มอในทนแถวทนายวาตุราชานนทฐานะทนจก
เป็นมทานคคอนหนงชอวาเมืองหริภุญชัยบรมนชระแถ พระพุทเจ้า
เกิดมาแถคณมถัพรณเจคยแถหตง แถะทอนตถาคคณงต้นหมากถ่มอน
จกเป็นทตงถัพรณเจคยคคแถงตถาคคณมชระแถ พระตถาคคณพพาน
แถว ชาตคระหมอม ชาตคคอก ชาตคคณอมี ชาตคคยอยตถาคค
คณบวาคคทหนง กจกมาตงอยในฐานะทน ถาพระยาอาทิตยราชชระแถ
เมอไคพรานป่าหือทานหมากถ่มอแถตถาคคแถะเกิดมาเป็นพระยาใน
เมืองหริภุญชัยปรั หือชอวาพระยาอาทิตยราชคองอน ชาตคคาคคจ
จกออกมถัถคคยในทน หือเป็นทไหวถัถกการปฐาแกคคแถะเทอวค
ทงหตาย มีพระยาอาทิตยราชเป็นประชานในกาตภายหน้ามชระแถ
ยามนทนชากมาอุปฐากพระพุทเจ้าในทน ชมพุกนาคราชอนอยผน

ภายใตเมืองหริภุญชัย^{๑๕๔}ทนกออกมาอุปฐาก^{๑๕๕}พระพุทธรเจ้า^{๑๕๖}ทนต์ อรหันตา
 และมหาอาณัติ^{๑๕๗}และพระยาไศศกราช^{๑๕๘} และชมพุกนาคราช^{๑๕๙}และคนข้า^{๑๖๐}ขอ
 เขาเกล้า^{๑๖๑}ชาติพระพุทธรเจ้า^{๑๖๒}ไว้ในทนต์ พระพุทธรเจ้า^{๑๖๓}จึงเฝ้า^{๑๖๔}ออกมา^{๑๖๕}จาก^{๑๖๖}ธา^{๑๖๗}ว^{๑๖๘}
 อุดมังก^{๑๖๙}ไคย^{๑๗๐}เกล้า^{๑๗๑}ชาติ^{๑๗๒}เดิน^{๑๗๓}หน^{๑๗๔}ง^{๑๗๕}หือ^{๑๗๖}แก^{๑๗๗}ชม^{๑๗๘}พุก^{๑๗๙}นา^{๑๘๐}คร^{๑๘๑}า^{๑๘๒}ช^{๑๘๓}ระ^{๑๘๔}แ^{๑๘๕}ด^{๑๘๖} อ^{๑๘๗}ร^{๑๘๘}ห^{๑๘๙}ัน^{๑๙๐}ต^{๑๙๑}
 และมหาอาณัติ^{๑๙๒} และพระยาไศศกราช^{๑๙๓}และพระยาอินทร^{๑๙๔} และชมพุก
 นาคราช^{๑๙๕}และคนข้า^{๑๙๖}พร้อม^{๑๙๗}กัน^{๑๙๘}เขา^{๑๙๙}เกล้า^{๒๐๐}ชาติ^{๒๐๑}พระพุทธรเจ้า^{๒๐๒}ได้^{๒๐๓}ใน^{๒๐๔}บ^{๒๐๕}อก^{๒๐๖}ไม้^{๒๐๗}ร^{๒๐๘}ว^{๒๐๙}
 แด^{๒๑๐}ง^{๒๑๑}ใ^{๒๑๒}ส^{๒๑๓}เ^{๒๑๔}น^{๒๑๕}ช^{๒๑๖}ศ^{๒๑๗}*^{๒๑๘} แก^{๒๑๙}ว^{๒๒๐}ใ^{๒๒๑}หญ^{๒๒๒}่^{๒๒๓} ก^{๒๒๔}ำ^{๒๒๕}อัน^{๒๒๖}พระ^{๒๒๗}ยา^{๒๒๘}อิน^{๒๒๙}ท^{๒๓๐}ร^{๒๓๑}
 เ^{๒๓๒}น^{๒๓๓}น^{๒๓๔} แ^{๒๓๕}ด^{๒๓๖}ง^{๒๓๗}เ^{๒๓๘}า^{๒๓๙}ด^{๒๔๐}
 จ^{๒๔๑}ว^{๒๔๒}ใ^{๒๔๓}น^{๒๔๔}ถ^{๒๔๕}า^{๒๔๖}ท^{๒๔๗}พระ^{๒๔๘}พุ^{๒๔๙}ท^{๒๕๐}ร^{๒๕๑}เจ^{๒๕๒}า^{๒๕๓}น^{๒๕๔}ง^{๒๕๕}ง^{๒๕๖}ง^{๒๕๗}ด^{๒๕๘}น^{๒๕๙}ห^{๒๖๐}
 แ^{๒๖๑}ด^{๒๖๒}ง^{๒๖๓}ม^{๒๖๔}อ^{๒๖๕}ร^{๒๖๖}ห^{๒๖๗}ัน^{๒๖๘}ต^{๒๖๙}า^{๒๗๐}และ^{๒๗๑}ม^{๒๗๒}ห^{๒๗๓}า^{๒๗๔}อ^{๒๗๕}า^{๒๗๖}
 น^{๒๗๗}ั^{๒๗๘}ติ^{๒๗๙} และ^{๒๘๐}พระ^{๒๘๑}ยา^{๒๘๒}ไ^{๒๘๓}ศ^{๒๘๔}ศ^{๒๘๕}ร^{๒๘๖}า^{๒๘๗}ช^{๒๘๘}เป็น^{๒๘๙}บ^{๒๙๐}ริ^{๒๙๑}ว^{๒๙๒}า^{๒๙๓}
 ร^{๒๙๔}แ^{๒๙๕}ด^{๒๙๖}ง^{๒๙๗}ก^{๒๙๘}เ^{๒๙๙}เม^{๓๐๐}อ^{๓๐๑}ส^{๓๐๒}เ^{๓๐๓}ม^{๓๐๔}เ^{๓๐๕}อ^{๓๐๖}ง^{๓๐๗}พ^{๓๐๘}า^{๓๐๙}ว^{๓๑๐}
 าร^{๓๑๑}า^{๓๑๒}น^{๓๑๓}ด^{๓๑๔}แ^{๓๑๕}ด^{๓๑๖}ห^{๓๑๗}ิน^{๓๑๘}ก^{๓๑๙}อ^{๓๒๐}น^{๓๒๑}น^{๓๒๒}พระ^{๓๒๓}พุ^{๓๒๔}ท^{๓๒๕}
 ธร^{๓๒๖}เจ^{๓๒๗}า^{๓๒๘}น^{๓๒๙}ง^{๓๓๐}ง^{๓๓๑}ง^{๓๓๒}ด^{๓๓๓}น^{๓๓๔}ห^{๓๓๕}มา^{๓๓๖}ก^{๓๓๗}ด^{๓๓๘}ม^{๓๓๙}
 อ^{๓๔๐}น^{๓๔๑}น^{๓๔๒} ก^{๓๔๓}
 จ^{๓๔๔}ม^{๓๔๕}ด^{๓๔๖}ง^{๓๔๗}ใ^{๓๔๘}น^{๓๔๙}เ^{๓๕๐}น^{๓๕๑}ใ^{๓๕๒}น^{๓๕๓}ด^{๓๕๔}ง^{๓๕๕}เ^{๓๕๖}ก^{๓๕๗}า^{๓๕๘}
 แ^{๓๕๙}ด^{๓๖๐} ข^{๓๖๑}า^{๓๖๒}ย^{๓๖๓}น^{๓๖๔}ด^{๓๖๕}ม^{๓๖๖}าก^{๓๖๗}น^{๓๖๘}ก^{๓๖๙}จ^{๓๗๐}
 ึง^{๓๗๑}ว^{๓๗๒}า^{๓๗๓}ค^{๓๗๔}ว^{๓๗๕}ท^{๓๗๖}เป็น^{๓๗๗}ห^{๓๗๘}ี^{๓๗๙}ด^{๓๘๐}
 แ^{๓๘๑}น^{๓๘๒}ห^{๓๘๓}ือ^{๓๘๔}อ^{๓๘๕}ย^{๓๘๖}ใ^{๓๘๗}น^{๓๘๘}เ^{๓๘๙}า^{๓๙๐}ย^{๓๙๑}
 ัง^{๓๙๒}ร^{๓๙๓}ว^{๓๙๔}า^{๓๙๕}ย^{๓๙๖}ง^{๓๙๗}ฐ^{๓๙๘}า^{๓๙๙}น^{๔๐๐}ะ^{๔๐๑}ท^{๔๐๒}
 น^{๔๐๓}เพ^{๔๐๔}อ^{๔๐๕}บ^{๔๐๖}ห^{๔๐๗}ือ^{๔๐๘}ด^{๔๐๙}ค^{๔๑๐}ว^{๔๑๑}แ^{๔๑๒}ด^{๔๑๓}
 และ^{๔๑๔}ค^{๔๑๕}น^{๔๑๖}ท^{๔๑๗}ง^{๔๑๘}ห^{๔๑๙}ด^{๔๒๐}ย^{๔๒๑}ใ^{๔๒๒}
 ม^{๔๒๓}ด^{๔๒๔}ม^{๔๒๕}ด^{๔๒๖}ท^{๔๒๗}น^{๔๒๘}ใ^{๔๒๙}น^{๔๓๐}แ^{๔๓๑}ด^{๔๓๒}

พระยาอาทิตยราช^{๑๕๔}ได้^{๑๕๕}น^{๑๕๖}ย^{๑๕๗}ง^{๑๕๘}ถ^{๑๕๙}อ^{๑๖๐}ย^{๑๖๑}ค^{๑๖๒}า^{๑๖๓}ท^{๑๖๔}ง^{๑๖๕}ท^{๑๖๖}ง^{๑๖๗}ม^{๑๖๘}ว^{๑๖๙}
 แ^{๑๗๐}ด^{๑๗๑}ง^{๑๗๒}ก^{๑๗๓}ม^{๑๗๔}เ^{๑๗๕}น^{๑๗๖}น^{๑๗๗}ค^{๑๗๘}ม^{๑๗๙}าก^{๑๘๐}น^{๑๘๑}ก^{๑๘๒}
 ก^{๑๘๓}ห^{๑๘๔}ือ^{๑๘๕}เ^{๑๘๖}ด^{๑๘๗}เ^{๑๘๘}น^{๑๘๙}า^{๑๙๐}ม^{๑๙๑}า^{๑๙๒}ด^{๑๙๓}ย^{๑๙๔}
 ท^{๑๙๕}ง^{๑๙๖}ห^{๑๙๗}ด^{๑๙๘}ย^{๑๙๙}ร^{๒๐๐}ด^{๒๐๑}ย^{๒๐๒}ง^{๒๐๓}ป^{๒๐๔}ร^{๒๐๕}า^{๒๐๖}
 ฐ^{๒๐๗}า^{๒๐๘}ท^{๒๐๙}ร^{๒๑๐}า^{๒๑๑}ช^{๒๑๒}ม^{๒๑๓}ณ^{๒๑๔}-
 เ^{๒๑๕}ท^{๒๑๖}เ^{๒๑๗}ย^{๒๑๘}ร^{๒๑๙}แ^{๒๒๐}น^{๒๒๑}ท^{๒๒๒}น^{๒๒๓}ใ^{๒๒๔}น^{๒๒๕}
 แ^{๒๒๖}ด^{๒๒๗} ห^{๒๒๘}ือ^{๒๒๙}ก^{๒๓๐}ว^{๒๓๑}า^{๒๓๒}ด^{๒๓๓}เ^{๒๓๔}ฝ^{๒๓๕}
 แ^{๒๓๖}ย^{๒๓๗}ว^{๒๓๘}เ^{๒๓๙}น^{๒๔๐}ง^{๒๔๑}เ^{๒๔๒}ย^{๒๔๓}ง^{๒๔๔}
 ร^{๒๔๕}า^{๒๔๖}ม^{๒๔๗} แ^{๒๔๘}ด^{๒๔๙}ง^{๒๕๐}เ^{๒๕๑}า^{๒๕๒}ท^{๒๕๓}ร^{๒๕๔}า^{๒๕๕}
 ย^{๒๕๖}มา^{๒๕๗}เ^{๒๕๘}ร^{๒๕๙}เ^{๒๖๐}ย^{๒๖๑}า^{๒๖๒}ย^{๒๖๓}เ^{๒๖๔}น^{๒๖๕}
 ฝ^{๒๖๖}า^{๒๖๗}ย^{๒๖๘}ง^{๒๖๙}เ^{๒๗๐}ย^{๒๗๑}เ^{๒๗๒}น^{๒๗๓}ย^{๒๗๔}
 ัง^{๒๗๕}ก^{๒๗๖}อ^{๒๗๗}ย^{๒๗๘}เ^{๒๗๙}น^{๒๘๐}ย^{๒๘๑}เ^{๒๘๒}น^{๒๘๓}
 ง^{๒๘๔}เ^{๒๘๕}น^{๒๘๖}เ^{๒๘๗}น^{๒๘๘}เ^{๒๘๙}น^{๒๙๐}เ^{๒๙๑}น^{๒๙๒}
 เ^{๒๙๓}น^{๒๙๔}เ^{๒๙๕}น^{๒๙๖}เ^{๒๙๗}น^{๒๙๘}เ^{๒๙๙}น^{๓๐๐}
 เ^{๓๐๑}น^{๓๐๒}เ^{๓๐๓}น^{๓๐๔}เ^{๓๐๕}น^{๓๐๖}เ^{๓๐๗}น^{๓๐๘}
 เ^{๓๐๙}น^{๓๑๐}เ^{๓๑๑}น^{๓๑๒}เ^{๓๑๓}น^{๓๑๔}เ^{๓๑๕}น^{๓๑๖}
 เ^{๓๑๗}น^{๓๑๘}เ^{๓๑๙}น^{๓๒๐}เ^{๓๒๑}น^{๓๒๒}เ^{๓๒๓}น^{๓๒๔}
 เ^{๓๒๕}น^{๓๒๖}เ^{๓๒๗}น^{๓๒๘}เ^{๓๒๙}น^{๓๓๐}เ^{๓๓๑}น^{๓๓๒}
 เ^{๓๓๓}น^{๓๓๔}เ^{๓๓๕}น^{๓๓๖}เ^{๓๓๗}น^{๓๓๘}เ^{๓๓๙}น^{๓๔๐}
 เ^{๓๔๑}น^{๓๔๒}เ^{๓๔๓}น^{๓๔๔}เ^{๓๔๕}น^{๓๔๖}เ^{๓๔๗}น^{๓๔๘}
 เ^{๓๔๙}น^{๓๕๐}เ^{๓๕๑}น^{๓๕๒}เ^{๓๕๓}น^{๓๕๔}เ^{๓๕๕}น^{๓๕๖}
 เ^{๓๕๗}น^{๓๕๘}เ^{๓๕๙}น^{๓๖๐}เ^{๓๖๑}น^{๓๖๒}เ^{๓๖๓}น^{๓๖๔}
 เ^{๓๖๕}น^{๓๖๖}เ^{๓๖๗}น^{๓๖๘}เ^{๓๖๙}น^{๓๗๐}เ^{๓๗๑}น^{๓๗๒}
 เ^{๓๗๓}น^{๓๗๔}เ^{๓๗๕}น^{๓๗๖}เ^{๓๗๗}น^{๓๗๘}เ^{๓๗๙}น^{๓๘๐}
 เ^{๓๘๑}น^{๓๘๒}เ^{๓๘๓}น^{๓๘๔}เ^{๓๘๕}น^{๓๘๖}เ^{๓๘๗}น^{๓๘๘}
 เ^{๓๘๙}น^{๓๙๐}เ^{๓๙๑}น^{๓๙๒}เ^{๓๙๓}น^{๓๙๔}เ^{๓๙๕}น^{๓๙๖}
 เ^{๓๙๗}น^{๓๙๘}เ^{๓๙๙}น^{๔๐๐}เ^{๔๐๑}น^{๔๐๒}เ^{๔๐๓}น^{๔๐๔}
 เ^{๔๐๕}น^{๔๐๖}เ^{๔๐๗}น^{๔๐๘}เ^{๔๐๙}น^{๔๑๐}เ^{๔๑๑}น^{๔๑๒}
 เ^{๔๑๓}น^{๔๑๔}เ^{๔๑๕}น^{๔๑๖}เ^{๔๑๗}น^{๔๑๘}เ^{๔๑๙}น^{๔๒๐}เ^{๔๒๑}น^{๔๒๒}
 เ^{๔๒๓}น^{๔๒๔}เ^{๔๒๕}น^{๔๒๖}เ^{๔๒๗}น^{๔๒๘}เ^{๔๒๙}น^{๔๓๐}เ^{๔๓๑}น^{๔๓๒}
 เ^{๔๓๓}น^{๔๓๔}เ^{๔๓๕}น^{๔๓๖}เ^{๔๓๗}น^{๔๓๘}เ^{๔๓๙}น^{๔๔๐}เ^{๔๔๑}น^{๔๔๒}
 เ^{๔๔๓}น^{๔๔๔}เ^{๔๔๕}น^{๔๔๖}เ^{๔๔๗}น^{๔๔๘}เ^{๔๔๙}น^{๔๕๐}เ^{๔๕๑}น^{๔๕๒}
 เ^{๔๕๓}น^{๔๕๔}เ^{๔๕๕}น^{๔๕๖}เ^{๔๕๗}น^{๔๕๘}เ^{๔๕๙}น^{๔๖๐}เ^{๔๖๑}น^{๔๖๒}
 เ^{๔๖๓}น^{๔๖๔}เ^{๔๖๕}น^{๔๖๖}เ^{๔๖๗}น^{๔๖๘}เ^{๔๖๙}น^{๔๗๐}เ^{๔๗๑}น^{๔๗๒}
 เ^{๔๗๓}น^{๔๗๔}เ^{๔๗๕}น^{๔๗๖}เ^{๔๗๗}น^{๔๗๘}เ^{๔๗๙}น^{๔๘๐}เ^{๔๘๑}น^{๔๘๒}
 เ^{๔๘๓}น^{๔๘๔}เ^{๔๘๕}น^{๔๘๖}เ^{๔๘๗}น^{๔๘๘}เ^{๔๘๙}น^{๔๙๐}เ^{๔๙๑}น^{๔๙๒}
 เ^{๔๙๓}น^{๔๙๔}เ^{๔๙๕}น^{๔๙๖}เ^{๔๙๗}น^{๔๙๘}เ^{๔๙๙}น^{๕๐๐}เ^{๕๐๑}น^{๕๐๒}
 เ^{๕๐๓}น^{๕๐๔}เ^{๕๐๕}น^{๕๐๖}เ^{๕๐๗}น^{๕๐๘}เ^{๕๐๙}น^{๕๑๐}เ^{๕๑๑}น^{๕๑๒}
 เ^{๕๑๓}น^{๕๑๔}เ^{๕๑๕}น^{๕๑๖}เ^{๕๑๗}น^{๕๑๘}เ^{๕๑๙}น^{๕๒๐}เ^{๕๒๑}น^{๕๒๒}
 เ^{๕๒๓}น^{๕๒๔}เ^{๕๒๕}น^{๕๒๖}เ^{๕๒๗}น^{๕๒๘}เ^{๕๒๙}น^{๕๓๐}เ^{๕๓๑}น^{๕๓๒}
 เ^{๕๓๓}น^{๕๓๔}เ^{๕๓๕}น^{๕๓๖}เ^{๕๓๗}น^{๕๓๘}เ^{๕๓๙}น^{๕๔๐}เ^{๕๔๑}น^{๕๔๒}
 เ^{๕๔๓}น^{๕๔๔}เ^{๕๔๕}น^{๕๔๖}เ^{๕๔๗}น^{๕๔๘}เ^{๕๔๙}น^{๕๕๐}เ^{๕๕๑}น^{๕๕๒}
 เ^{๕๕๓}น^{๕๕๔}เ^{๕๕๕}น^{๕๕๖}เ^{๕๕๗}น^{๕๕๘}เ^{๕๕๙}น^{๕๖๐}เ^{๕๖๑}น^{๕๖๒}
 เ^{๕๖๓}น^{๕๖๔}เ^{๕๖๕}น^{๕๖๖}เ^{๕๖๗}น^{๕๖๘}เ^{๕๖๙}น^{๕๗๐}เ^{๕๗๑}น^{๕๗๒}
 เ^{๕๗๓}น^{๕๗๔}เ^{๕๗๕}น^{๕๗๖}เ^{๕๗๗}น^{๕๗๘}เ^{๕๗๙}น^{๕๘๐}เ^{๕๘๑}น^{๕๘๒}
 เ^{๕๘๓}น^{๕๘๔}เ^{๕๘๕}น^{๕๘๖}เ^{๕๘๗}น^{๕๘๘}เ^{๕๘๙}น^{๕๙๐}เ^{๕๙๑}น^{๕๙๒}
 เ^{๕๙๓}น^{๕๙๔}เ^{๕๙๕}น^{๕๙๖}เ^{๕๙๗}น^{๕๙๘}เ^{๕๙๙}น^{๖๐๐}เ^{๖๐๑}น^{๖๐๒}
 เ^{๖๐๓}น^{๖๐๔}เ^{๖๐๕}น^{๖๐๖}เ^{๖๐๗}น^{๖๐๘}เ^{๖๐๙}น^{๖๑๐}เ^{๖๑๑}น^{๖๑๒}
 เ^{๖๑๓}น^{๖๑๔}เ^{๖๑๕}น^{๖๑๖}เ^{๖๑๗}น^{๖๑๘}เ^{๖๑๙}น^{๖๒๐}เ^{๖๒๑}น^{๖๒๒}
 เ^{๖๒๓}น^{๖๒๔}เ^{๖๒๕}น^{๖๒๖}เ^{๖๒๗}น^{๖๒๘}เ^{๖๒๙}น^{๖๓๐}เ^{๖๓๑}น^{๖๓๒}
 เ^{๖๓๓}น^{๖๓๔}เ^{๖๓๕}น^{๖๓๖}เ^{๖๓๗}น^{๖๓๘}เ^{๖๓๙}น^{๖๔๐}เ^{๖๔๑}น^{๖๔๒}
 เ^{๖๔๓}น^{๖๔๔}เ^{๖๔๕}น^{๖๔๖}เ^{๖๔๗}น^{๖๔๘}เ^{๖๔๙}น^{๖๕๐}เ^{๖๕๑}น^{๖๕๒}
 เ^{๖๕๓}น^{๖๕๔}เ^{๖๕๕}น^{๖๕๖}เ^{๖๕๗}น^{๖๕๘}เ^{๖๕๙}น^{๖๖๐}เ^{๖๖๑}น^{๖๖๒}
 เ^{๖๖๓}น^{๖๖๔}เ^{๖๖๕}น^{๖๖๖}เ^{๖๖๗}น^{๖๖๘}เ^{๖๖๙}น^{๖๗๐}เ^{๖๗๑}น^{๖๗๒}
 เ^{๖๗๓}น^{๖๗๔}เ^{๖๗๕}น^{๖๗๖}เ^{๖๗๗}น^{๖๗๘}เ^{๖๗๙}น^{๖๘๐}เ^{๖๘๑}น^{๖๘๒}
 เ^{๖๘๓}น^{๖๘๔}เ^{๖๘๕}น^{๖๘๖}เ^{๖๘๗}น^{๖๘๘}เ^{๖๘๙}น^{๖๙๐}เ^{๖๙๑}น^{๖๙๒}
 เ^{๖๙๓}น^{๖๙๔}เ^{๖๙๕}น^{๖๙๖}เ^{๖๙๗}น^{๖๙๘}เ^{๖๙๙}น^{๗๐๐}เ^{๗๐๑}น^{๗๐๒}
 เ^{๗๐๓}น^{๗๐๔}เ^{๗๐๕}น^{๗๐๖}เ^{๗๐๗}น^{๗๐๘}เ^{๗๐๙}น^{๗๑๐}เ^{๗๑๑}น^{๗๑๒}
 เ^{๗๑๓}น^{๗๑๔}เ^{๗๑๕}น^{๗๑๖}เ^{๗๑๗}น^{๗๑๘}เ^{๗๑๙}น^{๗๒๐}เ^{๗๒๑}น^{๗๒๒}
 เ^{๗๒๓}น^{๗๒๔}เ^{๗๒๕}น^{๗๒๖}เ^{๗๒๗}น^{๗๒๘}เ^{๗๒๙}น^{๗๓๐}เ^{๗๓๑}น^{๗๓๒}
 เ^{๗๓๓}น^{๗๓๔}เ^{๗๓๕}น^{๗๓๖}เ^{๗๓๗}น^{๗๓๘}เ^{๗๓๙}น^{๗๔๐}เ^{๗๔๑}น^{๗๔๒}
 เ^{๗๔๓}น^{๗๔๔}เ^{๗๔๕}น^{๗๔๖}เ^{๗๔๗}น^{๗๔๘}เ^{๗๔๙}น^{๗๕๐}เ^{๗๕๑}น^{๗๕๒}
 เ^{๗๕๓}น^{๗๕๔}เ^{๗๕๕}น^{๗๕๖}เ^{๗๕๗}น^{๗๕๘}เ^{๗๕๙}น^{๗๖๐}เ^{๗๖๑}น^{๗๖๒}
 เ^{๗๖๓}น^{๗๖๔}เ^{๗๖๕}น^{๗๖๖}เ^{๗๖๗}น^{๗๖๘}เ^{๗๖๙}น^{๗๗๐}เ^{๗๗๑}น^{๗๗๒}
 เ^{๗๗๓}น^{๗๗๔}เ^{๗๗๕}น^{๗๗๖}เ^{๗๗๗}น^{๗๗๘}เ^{๗๗๙}น^{๗๘๐}เ^{๗๘๑}น^{๗๘๒}
 เ^{๗๘}

หนึ่งเขายอมอดตงกระหม่อมนอนมัตถการชุกคน นิมนต์พระสังฆเจ้าผู้ศรัทธา
 ยังปรตคมงคตหลายอัน อันเทวดาเพ็งใจ มีชัมมจักกปปัจจันตสูตรและ
 มหาสมัยสูตรเป็นต้นแล้ว พระยาอาทิตตราชและพระยาภาณอกขอ
 ราชนาชาติพระพุทธรเจ้าห่อออก ชาติพระพุทธรเจ้าก็พาทั้งไขศอกออกมา
 พันแผ่นคืน แล้วตั้งของขึ้นไปตั้งอยู่ในอากาศสูงประมาณเช่น ต้นตาล
 แล้วเปล่งยงต์พณรศัมมรังษ์ออกทวเมืองหริภุญชัยบรินครทงมวณ
 พระยาอาทิตตราชและกาเภอกชาวเมืองทงมวณได้เห็นกม ใจภรมยชม
 บานหือเสียงสาธิการกระทำสักการบูชาหือทานมากนั้ พระยาอาทิต
 ตราชก็หือเล่นมโหรีศัพตศรยคนตรตั้งเส้พบชชา ชาติพระพุทธรเจ้าตง
 อยู่เห็นอากาศน่านได้ ๗ วันแล้วตงมาตงอยู่เห็นอแผ่นคืนตงเกา พระ
 ยาอาทิตตราชหือคนทงหลายชุดเขาชาติพระพุทธรเจ้า ไขศอกชาติพระเจ้า
 ยิงชุดกยงตงไฟแล้วแล พระยาอาทิตตราชก็กระทำสักการบูชาขอราชนา
 แด ชาติพระพุทธรเจ้าพาทั้งไขศอกออกมาพันคืนชน ๓ ศอกเบงต์พณณ-
 รศัมมรังษ์ ๒ ประการทวเมืองหริภุญชัยบรินครทงมวณเป็นตงเมื่อพระ
 พุทธรเจ้ายังทรมานกะทายมกปาฏิหารยณน พระยาอาทิตตราชมีใจชม
 ชนยนต์ กหือตศรยคนตรตั้งเส้พบชชาชาติพระพุทธรเจ้าตง ๗ วัน ๗
 คืนแล้วหือหามายงชางคามาตยง ไขศอกาลูกหนงหนกถ่ามพันค้ำ สูง ๓
 ศอก ประตบับด้วยแก้ว ๗ จำพอกกรวมไขศอกพระพุทธรเจ้าอันพระยาอินทร
 เหาตงมาหืออนน พระยาภอกชางทงหลายกอยงปราสาททงหนง
 มีเต้า ๕ อัน มีโงทง ๕ ตันตง ๓๒ ศอก เป็นอว่าได้ ๓ อว แล้ว
 ด้วยดินฮือเงินค้ำและกอนพันห่านาหนก รัดนาคด้วยแก้ว ๗ จำพอกกรวม
 ไขศอกอันน แล้วกระทำสักการบูชาหือทานมากนั้ หือทานเข้าไว้
 ปฏิบตกवादเมยว หือไม้ตัพพันและนาชวยห่านาแกชาติเจ้า ๕ ครวี่แล

พระยากาเผือกก่อดอนพระยาอหิตตราขหรือตงอัยรักษาศี๕ ศี๗
แดงก้อดาพระยาเมื่อดำไม้มิพาคัน อันเป็นทอยแห่งตนหนนแดง

ส่วนพระยาอหิตตราขก็กระทำบุญหรือทานรักษาศี๕เมตตากราณา
ไปใ้ๆ ทรามอันม้อยแห่งตนหนนแดง ครนจวเมียนอัยจุติกได้โพเสถย
บุญแห่งตนหนนแดง พระยาอหิตตราขก็อเป็นปฐมก่อนแดง

ถึงปีก่ได้จุดศักราชได้ ๕๓๓ ตัว คำสั่งนาพระดองแดงได้ ๑๖๘๒ ปี
เดือนบขยเพ่งวันศุกร ไทยดบเว้า เจ้าด้พพาส์ทขได้เป็นพระยาในเมือง
หริภุญชยปรนแดง

ถึงปีเต้ายจุดศักราชได้ ๕๔๔ ตัว คำสั่งนาพระดองแดงได้ ๑๗๒๕ ปี
พระยาด้พพาส์ทขีประกอบด้วยราชศรัทธามากนักจึงซึกเชิญปกเติณกับ
ด้วยชาวเมืองหริภุญชยนครทั้งมวณ สร้างไซศค้ำหลังหนึ่งสูง ๔ ศอก
นำหนักค้ำห้าพัน ประจิดวิธีด้นา แลด้วยแก้ว๗จำพวกรวมไซศพระยา
อหิตตราขแล้ว หอกอมณฑกปราสาทหลังหนึ่งสูง๕วา กรวมมณฑก
พระยาอหิตตราขแล้ว ก็นิมันตนายังพระดงขเจ้ามากจะทำปรีตมึงคละ
และพทชากิเชก อบรมยั้งพระชาตเจ้ามากนัก มีก้อว่าพระยากหรือทาน
ยั้งมหาอษฐูปริกขารแลด้อมณปริกขารแก่ชาวเจ้า มีพระชาตเจ้าเป็น
ประธานแดง ก้อยู่กระทำบุญหรือทานรักษาศี๕ภาวณาไปใ้ๆ ทรามอัย
แห่งตนแดง

นับแต่พระยาด้พพาส์ทขีมาถึงพระยายุบาได้ ๓๐ เช่นท้าวพระยา
กหรือทานชาโวรักษา พร้องกหรือยงมหาอษฐูปริกขารเป็นทาน พร้องก
หรือทานนาโวเป็นชาวดอก พร้องกหรือช่างม้าเป็นทาน พระยาด้บตนหน
กหรือทานชคน แลอบรมยั้งมหาชินชาตเจ้ามากนักแดง

ถึงปีดองได้จุดศักราชได้ ๕๗๓ ตัว คำสั่งนาพระดองแดงได้ ๑๗๖๔ ปี
พระยามังรายเกิดบ้นแดง อัยได้ ๒๔ ปี ได้เป็นพระยาแดง ถึงปีดองเม็ด

* ประดับประดา

จุดศักราชได้ ๖๓๓ ตัว คำนวณพระองค์ดวงแก้วได้ ๑๘๑๕ ปี พระยามังราย
 หืออ้ายพ้ามาปองแกบมาแล เถิงปีกาเจ้าจุดศักราชได้ ๖๓๕ ปี คำนวณ
 พระองค์ดวงแก้วได้ ๑๘๑๗ ปี เดือน ๘ ออก ๔ ค่ำ ยามกของงายพระยา
 มังรายได้เมืองตะพูนบันนแต่อยู่เดี่ยวเมืองตะพูนได้ ๕ ปี เถิงปีดับโก
 จุดศักราชได้ ๖๓๗ ตัว คำนวณพระองค์ดวงแก้วได้ ๑๘๑๘ ปี พระยามังราย
 บงเกิดมมหาศักราชมากนุกมักไคร่สร้างยังพระชาติเจ้า กัชกเชิญบ่าว
 เตนชาวเมืองทงมวนแฉงหือกอยังมหาชาติเจ้าสูง ๑๕ วา กรวมมณฑก
 พระยาดัฬพาสัทธิแล้วได้ทองจิงโกแต่ดินเถิงมาเข้า ได้จิงโกค่าง
 แต้ยอดเถิงกตาง เป็นถ้วน ๓ แด

เถิงปีระวายใจจุดศักราชได้ ๖๓๘ ตัว คำนวณพระองค์ดวงแก้วได้
 ๑๘๒๐ ปี พระยามังรายกหือยังมหาทานแข่งพระชาติเจ้ามากนุก คื่อว่า
 หือทานข้าวไวกรักษาพระชาติเจ้าแฉงบรมกัแฉงพระยาถัมมายังพระแก้ว
 เจ้า ๓ ประการกัแฉง พระยามังรายกัห็นเดี่ยวเมืองตะพูนเมื่อสร้าง
 เเซียงใหม่อยู่บันนแต่

เถิงปีกตเ้าจุดศักราชได้ ๖๔๑ ตัว คำนวณพระองค์ดวงแก้วได้
 ๑๘๒๓ ปี พระยามังรายสร้างวัด กตาส? แถมบันนแต่เถิงปีกตได้
 จุดศักราชได้ ๖๖๒ ตัว คำนวณพระองค์ดวงแก้วได้ ๑๘๕๕ ปี พระยามังราย
 มออายุได้ ๘๐ ปี ตายบันนแต่เจ้ามิงเครื่องกนเมืองแทนในบันนแต่

เถิงปีกาเ้าจุดศักราชได้ ๖๗๕ ตัว คำนวณพระองค์ดวงแก้วได้
 ๑๘๕๗ ปี เจ้ามิงเครื่องตายบันน เจ้าแฉงนุกนเมืองแทนกบันนแต่

เถิงปีกตเม็ดจุดศักราชได้ ๖๘๑ ตัว คำนวณพระองค์ดวงแก้วได้
 ๑๘๖๓ ปี เจ้าแฉงนุกตายบันน เจ้าค้ำฟูกนเมืองแทนกบันนแต่

เถิงปีกตตั้งจุดศักราชได้ ๖๘๒ ตัว คำนวณพระองค์ดวงแก้วได้
 ๑๘๖๔ ปี เจ้าค้ำฟูตายบันน เจ้าผายุกนเมืองแทนกบันนแต่

เถิงบักตย จุตศักราชได้ ๗๑๒ ตัว คำสั่งนาพระต้องแดงได้ ๑๗๘ ปี
เจ้าผายตายบั้นแดง

ท้าวพระยาทั้งหลายตั้งแต่พระยามังรายมากี่ยอมไปหือทานและ
อุปฐากรักษายังมหาชินชาตเจ้าชุน ด้บ ๗ ถิ่นมาเถิงเจ้ากอนากิน
เมืองแทนกบนั้นแดง

ในเมื่อพระกอนาเจ้าได้เสวยเมืองเชียงใหม่ได้เป็นเจ้าปราบใน
ตานนาแดง จึงจึกมารำเพิงว่าท้าวพระยาทั้งหลายด้บด้บกันมา
มากหลายเช่นนี้ ท้าวพระยาทั้งหลายฝ่งนนเพิงกหากทานนา ๆ ต่าง ๆ
ไว้กับพระราชาชุนแดง บดินกจกหือยังมีทานเยองประการใดเถ่าชา
พระยามารำเพิงคตยงวรพทศำสั่งนาแดงพระมหาชินชาตเจ้า อิน
ฐาปนาตงไวยังเมืองหริภุญชัยปรืออยู่ได้ ๆ หลอนได้กินและบวร โภคยง
ถูกไม้แดงไปไม้อันฝาดด้มขมหวาน กตงเป็นกรรมอันหนักชกเข้าสู่อบาย
จึงจกกระทำด้จจยชิษฐานไฉว่าเทวดาอินทพรหมเจ้าอันเป็นนครคตติ
รักษายังด้ถานบ้านเมือง และเทพดาอินรักษาเซตนาหงดินฐแห่ง
ที่ ขอมาเป็นด้จจแก่ชัว ขอแนบนำเอาช้างมกคตแห่งชัวไปคตมเซตแดน
ค่อนท้าวพระยาอันได้หยาดนาหมายทาน โห็นอมเอนเคนหือเป็นทพระ
คัชรรมแดงพระด้งมเจ้า แต่มีด้นใดขอเจ้ากชุนอย่าได้ด้ด้จจแห่ง
ชัวด้กอน พระกอนาเจ้ากระทำด้จจด้นนแดงจึงจกปรือยวางยงช้างมกคต
ชือว่า ภูไชยหนองแวม ยงป่าถาททนน ช้างคตนนักกระหวัดแปรไฟ
หนทคัชฉินะผ่ายแม่ระมิงถาวนคตไฟเถิงด้บรือยงจเฒ่าเกยวไปช้ำมด้บ
แม่ทาน้อย ไฟแผดแฉนเจาหนี้อยผ่ายแม่ทากถาวนคตเถิงหนองด้้อยแดงด้บ
หือยปลตายบั้นแดงไฟกัถปลัดคตยดะคะ แดงเถิงยงเพิงงแดงไปคตยถา
หือคตคตยเกิดด้อง แผดคตยมคตงำมเถิงคตยอ์หือผ่ายได้แดงคตคตท่าง

แล้วไฟคอยแดนขุนแม่ขุนกองแล้วดวงไฟถึงแม่ขุนยอ ดูกแม่ขุนยอ
 ไข่ม่อนมหากระเจายฝ่ายเวียงตะมอฝ่ายวันตกแล้ว เกยวคนมาทางแป
 หดวง มาฉบับหน้า เถิงกิดวามบ้อมหินฝั่งถึงขุนแม่โระ แล้วไฟถึงแม่
 ถานแล้วดวงเมื่อนมาถึงด้อมอนแล้วกินผาเวียงกุ่มกามไปถึงป่าถาก
 ที่เก่า พระยาก็อนาอริษฐานปล้อยข้างหาทพระชาติเจ้า เทวดาจึงนำ
 เอาข้างไปตามดังกด่าวามานแต่ พระยาดอดหาทหรือข้างกินได้ พระยา
 จึงเข้าไปไหว้ดำพระสั่งขเจ้าขอทหรือข้างกิน พระสั่งขเจ้าจึงพร้อมกัน
 อนุญาตหรือพระยาด้อมเด็จมหาราชเพิงใจที่ใดกึ่งเอาเดอะ พระยาจึง
 ไหว้สั่งขเจ้าหมายเอาท ว่าตั้งแต่ด้อมห้วยไค้เป็นแดนต้องแม่สะพืด
 ข้ามแม่ทามาถึงดงละเหิงต มาถึงต้นคอยคางห้วยบอกค้อ มาขุนห้วย
 อย่างมาห้วยด้อมมาถึงวงหมเปิง คนไปด้อมห้วยบดายบนดงเก่าพระยา
 จึงปงหรือหมอแกวพแกวของอนริษาข้างกิน ๗ เช่นด้ายเบ็ดป่าสะพาก
 เขาอยู่ที่ใดเท่าเอากันทนน บเป็นหมนมต้นนแต่

นิตานพระกอนาอริษเอาทหรือข้างภไชยหนองแจ่มอันเป็นข้าง
 มงคตแห่งดนมต้นนแต่ ดงแดนไพกายหน้าครนว่าฮ้อว่าเป็นทพระมหา
 ชาติเจ้าแล้ว พระอริยสั่งขเจ้าถามดแทแต่ พระกอนากถัวเป็นบาปหนัก
 จึงปงพระราชอาชญาหรือแกเสนาทง ๔ ว่าหรือดใดคิตใดได้ดียงฮาพระ
 มหาชินชาติเจ้า แมนมทคททางใดกิต ก็หรือดั่งออกมากตาม
 พระราชอาชญาเราดวงนแท พระกอนาเจ้ากคคยออดวรพุทธศาสนาพระ
 พุทธเจ้ากับหมคได้ เป็นทหุดทควาชราไปกับดงามในอวรพุทธศาสนา
 แดคิตแดนไพกายหน้า ในข้าแห่งพระมหาชินชาติเจ้าน ตามท้าวพระยา
 อนใดหรือทานไว้แล้วแต่กอนนชประการเดอะ แมนท้าวพระยาดนใดกิต
 จักมาสร้างแปงเมืองกิต จักใครหรืออยู่ทุทมิจำเวญใจอยู่ด้อมด้นแทนน

๕๕ *
กหอบชบ ตามธรรมเนียมเจ้าขบประการเทอะ ครนตั้งทวนทงหลาย
ยังบอบชบตามคองอน บานเมืองกจกเกิดเป็นโจรเป็นมารหอดวาทผิต
เถียงกันไปมาบชวด ร้อนแกบ้านแกเมือง ขากบพงคำเจ้า ลูกเต้า
กับพงคำพ่อคำแม่ ภายในักบตั้งอยู่ตาม โอวาทคำสอนแห่งครูบา
อาจารย์ตั้งกอนชะแอด

อนหนึ่งพรชาวกจกจากบด กจกแดงแห่งไปชอนชะแอด ท้าว
พระยาตนโตกตั้งอยู่ในทศราชธรรมตามคำสอนพระตั้งมเจ้าและ
ท้าวพระยาอันตั้งไว้แต่ก่อน บชบตามจารตมณน กเทียบจกสืบหลาย
ทงภวนแแดงภวภายหลัง ครนวาตายจากอคตภวอนเป็นคนน กจกไปสู่
อบายภมทง ๕ มนรกเป็นคณเทียบแทบตั้งตั้งชะแอด

เถิงบักดได้ จุตศักราชได้ ๗๕๓ ตัว คำสอนพระดองแดงได้
๓๘๓๓ ปี เจ้ากอนาตายบนนแแดง เจ้าแค้นเมืองมากนเมืองแทนกใหม่บนน
แแดง เถิงบักดเม็ดจุตศักราชได้ ๖๘๓ ตัว คำสอนพระดองแดงได้ ๓๘๖๓
ปี เจ้าแค้นเมืองมาตายบนนแแดง

เถิงบักเต้าได้ จุตศักราชได้ ๘๐๕ ตัว คำสอนพระดองแดงได้
๓๘๘๖ ปี เจ้าเมืองด้ามประยาหอพระเมองตก กนเมืองแทนคณบนนแแดง
เถิงบักดบเข้าเตอน ๘ ออก ๒ คำวนพฐ จันทรกนฤกษ์ ๒๒ ตัว ชือ
ชุตราธราช ในมั่งคดราศั พระมหาเมชังกรเจ้า กับทงพระยาติโลกราชา
แรกกอมหาธาตุเจ้าหงนถาดบวณคนไปเถิงบักดวรายยี่ จุตศักราชได้
๘๐๘ ตัว คำสอนพระดองแดงได้ ๓๘๘๐ ปี เดือนวิสาขออก ๓ คำ
วันอังคาร ไทยกตสง่า นับได้ ๖ เดือนกัแแดงบวรมวณด้วยอาณภว
แห่งพระยาอินทราชช่วยคากุชอนแแดง

* ปฏิบัติ

ส่งพรรณเจดีย์ทองน ตนมตกว้าง ๑๒ วาอก ตั้งแต่ใจชน ๒๓ วา
 ด้รโนยม ๒๒ ชน ด้ตร ๗ โใบ แก้วบุษยตทหนงใหญ่เท่าคอกบัวควงราม
 นานกม ๒๓๐ หวดแ แต่แก้วมทานถอนพระยาอินทาทอนนไดยอดด้ตร
 แแต่ แท่นวงโคมชะววงคอกไม้และค่านมี ๑๕ วา แท่นปทปัสตบรภักถ์
 และค่านมี ๒๐ วา ประดทของ ๕ อิน ชนใน ๑ ชนนอกมทง ๕ ค่าน และ
 กอด้พรรณเจดีย์ทองนไดยงหินแแต่ ๕ แแต่ ๗ หิมน ๓ พินชาวกอน
 ไดยงดินอิฐ ๕๖๒,๐๐๐ กอน ไดยงปูน ๖,๖๕๒,๐๐๐ นาทกถวยคบ
 ไดยง ๑๖,๘๐๒ บาท ซอหนงไดยงเงิน ๘,๖๒๒ ไดยงชะงวะ ๕,๓๘๗,๐๐๐ นา
 จางหอแแต่กวาทงมวอนนไดยงเงิน ๕,๕๒๕,๓๐๒ บาทเฟืองแแต่

ทนจกจาทวยคาทงมวอนแแต่ ค้าเกาชนเตกถงนหมค้ำ ๑,๒๗๒,๐๐๐
 บาท ๓ ซก ได้เบ้าหอถงไดยง ๒๓,๘๐๐ บาทน ทอจจโกม ๘๕,๘๕๕
 แผ่น นานกทงมวอนมี ๒๗,๓๘๒,๐๐๐ นา เกกทอจจโกคตงมวอนไดยง
 คานาบาดอดน ๘,๘๘๒,๕๐๘ บาทเฟืองนา ไดยงค้ำกอน ๕๓๘,๕๐๕
 บาทเฟือง ไดยงนาบาดอด ๘,๕๕๘,๘๐๕ บาทนาแแต่ ได้จจโกทอจจเกก
 แแต่ด้รโนยถงเกกดินแแต่เอาด้ตร ๗ โใบชนได้ได้ เอาแก้วบุษยแแต่แก้ว
 มทานถอนพระยาอินทรเอามาหอนนได้เป็นยอดด้ตรภายบน แแต่เอา
 กองมีอนางจามเทวได้รอกคอกด้ตรแแต่ได้จจโกค้ำเป็นแผ่นได้ ๑๖๕ แผ่น
 ชนถวน ๕ ถดม ๑๗ วาคอกไดยงค้ำ ๕๕,๕๐๐ ค้ำเป็นแผ่นได้ ๘๘๘ แผ่นแแต่

ตนมตบอบชวชชน เกกหนาเบนถดม ๑๗ วาสูง ๒ วา ไดยงค้ำ
 ๒๕๐,๕๐๐ เป็นแผ่นได้ ๕๘๘ แผ่นถองรียห้ำบาทนา ไชศกถชนถวน
 ๒ ถดม ๑๖ วาสูง ๒ วาคบ ไดยงค้ำ ๘๖,๖๐๐ ค้ำ เป็นแผ่นได้ ๓๓๓ แผ่น
 ไชศกถชนถวน ๓ ถดม ๑๒ วาสูง ๒ วา ไดยงค้ำ ๘๓,๘๐๐ ค้ำ เป็นแผ่น
 ได้ ๒๖๒ แผ่น ด้ตรหอดวงปกแท่นแก้ว ถดม ๓ วา ๓ คอกปถายผ้ามื่อ

3961116411

ศูนย์หนังสือสมณวัฏสงฆ์สภา

ถ้าใบสมัครลงศอกหนึ่ง ถ้าใบใหญ่ ๑๔ ถ้าใบน้อย ๑๔ อัตราหลวงตง
เล็งตนกลงขาวเดียวกัน ๑๕๓.๕๐๐ บาทเฟื้องคำ

จักรดอกบัว ๘๐ ดวงประดับกลางแตรดวงเจ็ดพันคำ ๘ ดวง
เดียวกัน๕๖,๐๐๐ คำ

สร้อย ๒๒ ดวงเล็งศัตรหลวงเดียวกัน๖๓,๕๐๐ บาทคำ ปลายมา
เข้าตงเล็งตนขันรองเดียวกัน ๘,๗๐๓ ซีกคำ ศัตร ๗ ใบตงเล็งปลายมา
เข้าเดียวกัน ๘,๕๐๘ ซีกเดียวกัน หิงคำของศัตรรองแก้วบษยและมหานิต
อนพระยาอินทรหือเป็นยอศัตร ภายบนศัตรเดียวกัน ๑,๘๕๓ หวดแ

พระคำตนใหญ่หนึ่งเห็นอแทนแก้วदान ไต่นนาหนักหาพนคำแ
ถานพระเงินพระนากพระคำไวเห็นอแทนแก้วมีมากนกันบได้ เ็ง
บระว้ายจุตศักราชได้ ๘๐๘ ตัว คำฉานพระดวงแตรได้ ๑๘๘๐ ปี เดือน
วิสาขออก ๓ คำวนอองการไทยกตตั้งยามกลาง อินทร์วังพระมหา
ชาติเจ้าหงนทงมวนคอบได้ ๖ เดือน ก็แตรบวรมวนด้วยอานภาพแห่ง
พระยาตนเป็นเจ้าแก่เทวดาทงหลายแตร นายชมชนพระกต? ช่างคคำได้
มหาชาติเจ้าเจตยทงมวนด้วยตงวามาทงมวน ตงวามาทงคอบได้
๖ เดือนก็แตรบวรมวนด้วยอานภาพแห่งพระยาอินทรตนเป็นเจ้าแก่เทวดา
ทงหลายแตร ช่างคทงคแตรกต นายदानทง ๔ และหมนชมदान
กต มีแตรเชน พระเมองคโถกราชาธิราชเจ้าแต่งไว้ตั้งมาตราบเล็งกต
บดินแ

เมื่อสุพรรณเจตยหงนแตรบวรมวนดงอน พระยาตโถกราชา
ธิราช กบทงมหาเมธีกรเถรเจ้าเป็นประชาชนแก่ตมณพราหมณ์ เ็นนา
เข้ามาตยราชมนตริเศียรชูคหบคตเศียรวยทวยคำ ผ้าขาวขาวบ้านขาว
เมืองทงหลาย กะท่าตการปชายังมหาชนชาติเจ้า คือว่าศัตรยัง
ปริตคมึงคตและพุทธาภิเชกตตองยังสุพรรณเจตยคาทงน หือเป็น

มิโทษพจน์ใหญ่ได้ถึง ๗ วัน ๗ คืน เหล่นช้อนช่เยื้อง เอากัน
 กะทำบุญหรือทานมากนักรตามศรัทธาหมโนแห่งคนทั้งหลายนานาต่าง ๆ
 บางพระองค์ก็สร้างพุทธรูปเป็นทาน พระองค์ก็หออชฐูปริกขาร ปลด
 มหาโพธิเป็นทาน บางพระองค์ก็แบ่งปราสาทและมณฑกผ้า ช่อน้อย
 ทงไชโยโคมไฟเป็นทาน พระองค์ก็หอช้างม้าเป็นทานมากนักราบถึง
 เดือนวสาชเพงจึงเมยนแด

พระยาศโถกราชาราชบริษัณคมากนักรข้าหรือสร้างเปงยัง
 ระเบียบช้นในดวงกว้างเมื่อใดเห็นอม ๔๓ วาศอก ดวงยาวเมื่อวัน
 ตกวันออกม ๗๐ วา แวดช่อดทง ๔ ด้าน หอมประตูโงง ๓ แห่งคือ
 วาหนบพ ทกชณ อตร แดงหรือกอปรากกรช่นนอกดวงกว้างเมื่อใด
 เมื่อเห็นช ๓๒๔ วา ดวงยาวเมื่อวันตกวันออก ๑๗๓ วาอก แวดช่อดทง
 ๔ ด้านมประตูโงงทง ๔ ด้าน คือวาหนบพ ทกชณ บัจฉิม อตร แดง
 หอเปงรติฐาน ทิวฐาน ในด้านวันออกด้านใดด้านวันตกด้านเห็น
 หอเปงตั้งชอนจกอยู่ชกษายังพระมหาชาติเจ้า กบวรมวนแด
 พระยาศโถกราชาราชกรหรือสร้างยังตั้งชอรามอันหนึ่งภายใต้วัยง
 ณะพนมปราสาทตงทามกดวงมระเบียบแวดช่อดทง ๔ แดงบวรมวนด้าน
 กรหรือยังตั้งมณบริกขารทานทงหลายมากนักรแดงกกระทำกเชกมหาเมชง-
 กรครตนชนช่อวา อตลตคยาชกรณ มหาศวามเมชงกร เวณตั้งช-
 อารามและตั้งมณบริกขารทงมวนหอแกอตลตคยาชกรณ มหาศวาม
 เมชงกร ครตนแดงจจาชงมหาเมชงกรครตนวาศพรรณเจดัย
 แดงบริเวณช่นในช่นนอกแเดงรติฐานอันเปงที่อู่แห่งตั้งชในด้านทง ๔
 กแดงบวรมวนช่อนแด เจ้ากจกหรือเจ้าคนใดเปงเจ้าอาวาสรักษา
 พระชินชาติเจ้านชว อตลตคยาชกรณมหาศวามเมชงกรเจ้าว่าดู

มแปดแฉ่นห้าหม่นนา บาดรตงพระนาคมหกแฉ่นหกหม่นนา เจดย-
 เียงยนมต้องแฉ่นห้าหม่นนา ิวหารเซียงยนมด้ามแฉ่นห้าหม่นนา
 พระมหากระจายมด้ามหม่นนา อโโบสถ์เหอนมแปดแฉ่นเก้าหม่นนา
 พระอศตารดัมมหกแฉ่นห้าหม่นนา ตั้พระวณเจดยมด้ามหม่นด้ามพัน
 ด้ามร้อยนา พระสั้พพาดั้ทขิมดั้แฉ่นนา พระอนนมด้ามแฉ่นนา
 รามเซียงภมมต้องแฉ่นหกพันนา จงห็นพระราช โม่พมทงโกฏแแปด
 ดานแปดแฉ่นเก้าหม่นแปดพัน ด้วยเหมยงมแปดร้อยแปดสิบแปดค่นแฉ่น
 ปรีด้วยดึบต้องบอกออยเพงด้วยนามนมแปดหม่นนา นาดวามโนคาน
 มหาโพขิมต้องแฉ่นห้าหม่นนา เถรพทขิมาดนค่นจนทนมห้าหม่นด้าม
 พันนา เถรดานค่นพนมห้าแฉ่นเจดหม่นนา เถรดานกุฎหุดวงมต้องดาน
 หกแฉ่นเก้าหม่นห้าร้อยนา เถรวนคกมดั้แฉ่นนา เถรสั้ร่าดานเหอน
 มดั้แฉ่นนา ด้วยชอนนมต้องดานแปดแฉ่นหกหม่นหกพันเจดร้อยห้าดึบ
 คอวียงเมองบงมแปดดานห้าแฉ่นเก้าหม่นห้าพันเจดร้อยห้าดึบ ด้วย
 ถากดมแปดแฉ่นห้าหม่น ด้วยบาดรค่นมแปดแฉ่นด้ามหม่น ด้วยพม
 แปดแฉ่นห้าหม่น ด้วยปนมแปดแฉ่นห็นง ด้วยนามนทาวอโนชาทวม
 ห้าแฉ่นเจดหม่นห้าพัน ด้วยนามนเมองชานมต้องแฉ่นหกหม่น คอวา
 เบ่นนาได้ต้องแฉ่นห้าหม่น เบ่นบานได้แปดแฉ่น ด้วยนามนดัมค่ม
 แปดหม่นแปดพันนา ยางนามนชาง นาทวเคยว มแปดหม่นนา ชวอะ
 พนมแปดหม่น ยางนามนเมองค่มมเจดแฉ่นด้ามหม่นห้าพันเจดร้อย
 ห้าดึบเบย ด้วยนามนคางเมองมต้องดานต้องแฉ่นเจดหม่นแปดพัน
 คอยงแซห่ม เควมเการ้อยดึบแฉ่นว เป็นค่างต้องแฉ่นแปดพันเบย ยง
 แซพรานเควมดั้พนดึบร้อยเขาเบ่นค่างแปดแฉ่นแปดหม่นเบย ยงเมองเซง
 มแปดแฉ่นเก้าหม่นเบย ยงเมองแพแควอนตมต้องวร้อยยดึบต้อง ยง
 เทยมด้วยนามนมหม่นนา ตกนาชวยค่นแฉ่นคานห้าแฉ่นนาแฉ่น

คำค่าของแปดหมื่นสี่พันเก้าร้อยหกสิบสองแฉะพระยาศรีโลกราชอายุ ๘๐ ปี
 สวรรคต มฤตขชายหนึ่งหญิงหนึ่ง ลูกชายชื่อว่าท้าวไธบุญเรือง ลูกหญิง
 ชื่อว่าท้าวไธฐาน แดท้าวไธบุญเรืองบ่ได้กินเมืองเชียงใหม่เท่าได้กิน
 เมืองเชียงรายอายุได้ ๕๐ สวรรคต มฤตขชายหนึ่งชื่อท้าวยอดเมืองแฉะ
 พระยอดเมืองตักท้าวไธบุญเรืองเกิดประวายเป็นเมืองเมืงเมืงอายุได้ ๓๒
 ปีจุลศักราชได้ ๘๕๘ คิว คำสันนาได้ ๒๐๓๘ ปี ได้เสวยเมืองเชียงใหม่
 แทนปู่ตนชอติโลกราชาธิราชอยู่เมืองเชียงใหม่ได้ ๘ ปี ใพอยู่เมือง
 น้อย (นาย) ได้ ๓๓ ปีอายุได้ ๕๓ ปีสวรรคต มฤตขชายหนึ่งชอรัตนราชบุตร
 เชนพระเมองยอด คำชนพระมหาชาติเจ้าตองแฉ่นแปดหมื่นสามพัน
 สามร้อยสี่องบาท คือราชทานพระเมองยอดสามหมื่นสี่พันแปดร้อย
 ยี่สิบสาม มหาเทวมแปดพันสามร้อยหกสิบ อโนชาเทวมเจ็ดหมื่น
 แปดพันสามร้อยยี่สิบสามคำ รัตนราชบุตรแปดพันสี่ร้อยสามสิบแปด
 คำ นกบุญชาวเมืองชาวบุญหกหมื่นหกพันเจ็ดร้อยเจ็ดสิบสาม ของแปด
 หมื่นสี่องพันแปดร้อยเก้าสิบแปดคำแฉะ

พระเมองแฉะตักพระเมองยอดเกิดปีเต่าสี่ เิงปีคิมเม้า คำสันนา
 ได้ตองพันสามสิบเก้าบ่เดือนภทธรเป็นวันชาติขยไทยเบ็ยกี้ ได้เสวย
 เมืองเชียงใหม่ มฤตขชายหนึ่งชอพระเมองอ้าย เิงปีเต่าสี่จุลศักราช
 ได้ ๘๖๕ คิว คำสันนาได้ ๒๐๕๖ เิงเดือน ๕ แรม ๒ คำ วันผัด (พฤหัสดับตี)
 พระเมองแฉะหรือสร้างตาเวียงทองแต่เมืองเชียงแฉ่น มาแฉะพระมหา
 ชาติเจ้าตองพูน มี ๕๘๕ เฉ่มแฉะแฉ่มเป็นคำ ๓๕ ฉาง รวมคำทั้งมวนได้
 ๘๗๗๕ ฉาง มะรังตงตาเวียงทองคานหนาม ๘๕๐๓ ค็อก มตาทองมี
 ๓๕๘ เฉ่ม มะรังตงตาเวียงคานโตมี ๕๐ ฉากคอก มตาเวียงทองมี ๕๐
 เฉ่ม มะรังตงตาเวียงทองคานวนตมมี ๓๕ ฉากคิม มตาเวียงทองมี

๑๕๑ เถาม มะรังคังตาเวียงคานเหินอม ๑๕ วาอก มตาเวียงทองมี ๘๕๘
 เถามแด มปราสาททอง & หลงคังตังแจ่งแดหลัง ๓๐๐ ประตของใน
 นาทนิก ๒๐๐๐ เป็นค่า ๘๐๐ เงิน ประตของบวบ้านแจ่งเหินอมาถิง
 ประตของคานวันออกมี ๑๘ ใบ แจ่งวันออกมาถิงประตของคานไค
 มี ๑๘ ใบ แจ่งไคมาถิงคานวันคกมี ๑๘ ใบ และแจ่งวันคกมาถิง
 ประตของคานเหินอมมี ๑๘ ใบ รวมคังมวณมี ๗๖ ใบและคังเส้าเป็น
 ค่า ๗๒ รวมคังทงมวณมี ๕๗๐ วาองแด ประตของชนนอกมทง & คาน
 แดประตเป็นค่า ๗๐๐ เงินแด

พระเมืองแกวหือสร้างวิหารสวณคอกไม้ พระสิงห เจตยหลวง
 ศรัภมิ บพพาราม มหาชาติละพุน ในปีเดียวนั้นแด พระเมืองแกว
 ปงอาชญาหือแถวรอยค้ำแรกคคหวารหลวงละพุน ในปีก้าเราถิงปี
 กาบเส็ด จดศักราชไค ๘๘๖ คัด ค้าด้นาไค ๒๐๗๘ พระวัดส้า
 เเคอน ๘ ออก ๘ คายามกองงาย พระเมืองแกวหือปกวิหารหลวง
 มหาชาติละพุน หือเจ้านั้นรือยกินละคคอน มะรังการทงมวณ วันฮัน
 ปกนห หือเจาเมืองส้ามถานยมาปกแด วิหารละพุนดวงกว้าง ๓๐ วา
 ๓ ค็อก ยาว ๒๕ วา ๓ ค็อก เถาม ๕๐ เถามแถะ ชะงวะส้ามถานห้า
 แถ่นส้ามถิบส้ามกอนแด พนนารอมทงมวณเสียงชะงวะส้ามถานห้าแถ่น
 ส้ามพินส้องรอยสัดสืบนา เป็นค่า ๘๗๕,๘๐๒ เงินแด ทอังกบวิหาร
 หลวงทงมวณมี ๑๘๐ แผ่นแดแผนมี ๑๗๐๐ นา รวมทงมวณมี ๒๘๖,
 ๘๐๕ บาทนา เป็นค้ำมี ๗๐๐๒ เดียวเงินแด ทอังกวงบิทงมวณมี ๒๗๑
 เถามแถะเถามพนนา รวมทงมวณมี ๒๗๘,๒๗๐ นา เป็นค้ำมี ๗,๓๐๓ บาท
 ชิงคานาบาเถถกทอังกบวิหารหลวงแด แผ่น ๕๐ นา คองปรัดแด
 เถาม ๓๒ นา เถถกทอังกบคองปรัดเสียงค้ำแก ๕,๖๖๒ เดียวค้ำ เป็นค่า

๓๕,๖๕๐ และเตียงนาพระทา ๒๒,๒๘๓ เป็นค่า ๒,๘๐๓ บาทเงินแดง
เตียงทองม้วน ๕๘๓,๕๒๐ นา เป็นค่า ๘๕,๗๘๒ เตียงเงินแดง รวมทาง
ค่าค่าคานาพระทาเตียง ๕,๘๕๒ เงินแดง

ศรีमुखฉนวนตก ทองกมมี ๒๖ แผ่น मुखฉนวนฉนวนตกมี ๒๘ แผ่น
หลังหลังฉนวนมี ๘๐ แผ่นปร मुखฉนวนออก ๒๘ แผ่น ศรีमुखฉนวนออกมี ๒๖
แผ่นแดง ศรีमुखฉนวนตกฉนวนปรมี ๓๓๘ เด่ม मुखฉนวนฉนวนตกมี ๕๐ เด่ม
หลังหลังฉนวนมี ๓๓๓ เด่ม मुखฉนวนออกมี ๓๘ เด่มแดง

แผนหินอ่อนเลอนบิตฉนวนหลังฉนวนมี ๓,๗๘๘ ก้อนแดงฉนวน๒เตียงเงิน
รวมค่าหินทองม้วนมี ๘๓,๓๐๕ บาทเฟื่องเงิน ศรีमुखฉนวนออกมี ๒๘๐ ก้อน
मुखฉนวนออกมี ๓๓๓ ก้อน หลังหลังฉนวนมี ๘๘๖ ก้อน मुखฉนวนฉนวนตก
มี ๓๕๓ ก้อน ศรีमुखฉนวนตกมี ๓๒๐ ก้อนแดง สร้างฉนวนหลังฉนวนทองม้วน
เตียง ๕๖๐,๐๐๐ เงิน และค่าฉนวนเข้าการชอนมี ๓๐,๘๐๐ แด คือฉนวนฉนวน
หลังฉนวนฉนวนเห็น ๓,๒๒๒ ค่า ฉนวนพระแม่เมืองฉนวนฉนวนฉนวนตก ๓,๒๒๒ ค่า
ฉนวนหลังฉนวน ๘๒,๓๒๒ ค่า โฉงหลังฉนวนฉนวนหน้า ๘๒๒ ค่า โฉงหลังฉนวนฉนวนใต้
๘๒๒ ค่า โฉงหลังฉนวนฉนวนเห็น ๗๓๐ ค่า บริเวณ ๔ ฉนวน กัมฉนวนฉนวนฉนวน
ทอง ๕ เตียง ๕,๒๒๒ ค่า ปรฉนวนฉนวนหลังฉนวนเตียง ๘,๒๐๒ ค่า บัญฉนวน
๒ หลัง ๆ ใต้มี ๒ หลัง ท้าวหอยมุกด์ (มุข) ? ท้าวโอบกา สร้าง
ไว้ ๒๒๐๐,๐๐๐ นาแดง ท้าวฉนวนโนชาเทวี พระแม่เมืองแดงสร้างมีฉนวนเห็น
เตียง ๓๓,๐๐๐ เงิน สร้างรวมกับผ้าห่อเตียง ๓๐,๐๐๐ เงิน ใฉนวน
๘,๓๐๐,๐๐๐ นา ใฉนวนกับแดงหลัง ๕ ครัวแดง หากมีในฉนวนฉนวนแดง

เดิมมีพระฉายใฉนวน ฉนวนฉนวนได้ ๘๘๘ ตัว ค่าฉนวนได้ ๒๐๖๐ ปี เดือน
ออก ๕ ค่า ฉนวนฉนวนไทยฉนวนได้ฉนวนฉนวนแดงฉนวนมี ๓๕๗ อยู่ประ
ฉนวน ๖ อยู่ฉนวน ๕ อยู่ฉนวน หักฉนวนอยู่ฉนวน ๓ อยู่ฉนวน ๒ อยู่ฉนวน ๒

คิวถวน ๒๓ พระเมืองแกวเจ้าหอมนทยาหน้อย (บุญญาหน้อย) ? มะรัง
 กอเวียงหริภุญชัยบุรี หอเงินชอชอนเตียง ๒๓,๘๖๒ เตียงเงิน คือวา
 ชอหินแดง ๒,๘๒๓ เตียงเงิน ชอหินอิฐ ๘,๓๒๒ เงิน ขายวาย? ๘,๓๐๘
 เตียงเงิน ชอนาออย ๘๐๐ เงิน เวียงตะพอนอันสร้างใหม่หน้อย
 ดงกตมมี ๓,๕๘๖ วาอก เมกเวียงมี ๓,๗๔๓ เมกดงกว้าง ๒๕๐ วา
 ดงยาวมี ๒๕๐ วา เตียงหินแดง ๕๖,๗๘๐ กอน เตียงหินอิฐ ๖๓๘๕,๐๐๐
 กอน แต่ประตูลงถึงท่าข้ามมี ๓๘๒ วา แต่ประตู่ท่าข้ามถึง
 ประตู๒๕๐ วา ปลาย๓คอกแดง แต่ประตูถึงประตูมหาวน ๒,๔๘๐ วา
 แต่ประตูมหาวนถึงประตูข้างดีหิวเวียง ๓๔๕ วา แต่ประตูหิวเวียงถึง
 ประตูท่านาง ๓๗๕ วา แต่ประตูท่านางถึงประตูเรียงเรือ ๓๘๐ วา
 แต่ประตูเรียงเรือถึงหัวขัว ๓๖๒ วา ปลายคอกแดง ใว้กากับแต่ประตู
 แด ๕๐๐,๐๐๐ นา ใว้คนรักษาแต่ประตูแดงครว้แดง

ถึงบ่รวงได้ จดศักราชได้ ๘๘๓ คิว คำนานาได้ ๒๐๖๕ ปี เตือน ๕
 แรม๖ ค้า วันพฤหัสบดี ไทยกตย์ พระเมืองแกวหื้อไปเอาปราสาทราชา
 ยิงบ้านมหามังคตมาไว้ในท่ามกลางตะพูน แล้วสร้างพระค้ำคนหนึ่ง
 หนัก ๘๒,๘๐๘ บาทค้ำไว้ในปราสาท แล้วใว้เงิน ๓๐,๐๐๐ หนิง ใว้
 ๘,๒๐๐,๐๐๐ นา หื้อเป็นจ้งหิน ใว้โคมค้ำหนัก ๒,๐๐๐ ใว้หน่าหื้อเป็น
 นามัน ๔๐๐,๐๐๐ นา ใว้ข้ากบวิหารหลวงแดงพระค้ำ ๓๕ ครว้แดง
 ขรรมาศันทองในวิหารหลวงใว้เงิน ๓๐,๐๐๐ หนิง หื้อเป็นจ้งหินแก่
 ขรรมกตกเมือเข้าชว้นแดง เช่นพระเมืองแกวรัตนราชาเจ้าพาคาชน
 พระมหาธาตุเจ้ามี ๘,๘๗๘,๕๐๖ บาทเฟือง คืออวราชทาน พระเมือง
 แกวเจ้า ๓๖๒,๗๗๓ ค้า นักบุญชาวเมืองมี ๘๘๕,๘๘๓ ค้าแดง

พระเมืองอ้ายลูกพระเมืองแก้ว เกิดปีเมืองได้เถิงปีดับเจ้าอายุได้ ๒๘ ปี จตุศักราชได้ ๘๘๗ ตัว ค่ำธนาได้ ๒๐๖๘ ปี ได้โดยเมือง เชียงใหม่ปางหัวที่ มดกสอง ชายผู้พชอว่าท้าวชายคำ ผู้ของขอ เจ้าจอมเมืองแฉะ พระเมืองทงสองแม่ลูกพร้อมกันนำคำมาได้พระธาตุ เจ้า ๔๐,๐๐๐ คำแล้วสร้างวิหารพระมหาธาตุได้เสีย ๓๕,๕๐๐ เงิน สร้างวิหารพระเชียงเสีย ๓,๐๐๐ เงิน วิหารสมเด็จฯ ๓,๐๐๐ เงิน สร้างวิหารวัดไชยชนะ ๒,๐๐๐ เงิน วิหารสวนสิงห์ ๓,๐๐๐ เงิน วิหารวัดหางโกะ ๓,๐๐๐ เงิน วิหารพระย็น ๔,๐๐๐ เงิน สร้างซัดตะพูน ๓๐,๐๐๐ เงิน

ปีกามสง่า จตุศักราชได้ ๘๘๖ ตัว เดือน ๖ ออก ๕ ค่ำปักษ์วัดตะพูน ๓๓ ค่ำแล้ว วันเดือน ๖ เฟ็งนหนักบุญชาวอ้ายข้างภูกำใต้ได้และ ซัดตะพูนชาวหล่อกองและห้องกว้าง ๒ วาอก ยาวทงมอมนี่ ๗๐ วา ๓ ศอก มีเสา ๕๕ เถ่ม และพระมหาราชไมพินาคเส่น เป็นกรรมาธิฐาน ชาวเมืองทงมอมนี่พระเมืองอ้ายเป็นอุปถัมภกแฉะ พระเมืองอ้าย ได้โดยเมืองปีดับเจ้าเดือน ๕ เฟ็งวันศักร มาเถิงปีเถิดเดือน ๕ เฟ็ง วันจันทร์ ไทยกาสัน ถึงเมืองเอาพระเมืองอ้ายไปไว้เมืองน้อยแฉะ เช่น พระเมืองอ้าย คำชนพระธาตุเจ้ามี ๓๘๖,๕๔๒ คำ เป็นราชทาน ๘๗,๘๐๒ คำ หนักบุญชาวเมือง ๘๘.๐๔๐ คำและชายคำลูกพระเมืองอ้ายเกิดปี ดับไท้เถิงปีเบ็ดเถิดอายุได้ ชาวสืบ จตุศักราชได้ ๘๐๐ ตัว ค่ำธนาได้ ๒๐๘๓ ปี เดือน ๕ เฟ็งได้โดยเมืองเชียงใหม่

ปีไท้เถิงปีเบ็ดเถิดอายุได้ ๘๐๐ ปี ได้โดยเมืองเชียงใหม่ บกดีไท้ เงยวมาเค็ก บกดีใจชาวแพง หาบรอยเงิน ปีเตายเงยว มาถออกฉางแฉะ

พระยาชายคาคอเมืองได้ ๖ บมถกหญิงกหลายมถกชายกมาก
 เถิงบักกาเมาเดือน ๓๐ แรมค่ำ ๑ วันอาทิตย์ ไทยระววยย ชาวคาบ-
 เรองหอต้นชวดในคมนอยทงมวนแด เช่นทาวชายคาคอเมืองคำ
 ขนพระมหาธาตุเจ้าม ๓๐,๕๘๐ คำ คอขวาราชทานม ๕,๓๕๒ คำ
 นกบญชาวมืองม ๒๕,๒๕๒ คำ เถิงบักกาเมาเดือน ๓๐ ออก ๕ คำ
 วันอาทิตย์ไทยระววยย อามาคยทงหลายไฟเอาพระเมืองฮายมาเป็น
 พระยาเถาแด

เถิงบักบได้เดือน ๘ แรม ๖ คำวันศุกร์ ไทยกบายได้บหนึ่งฮาย ๓๐
 เดือนขนบใหม่ แล่นครวอยหอฮมาพระเมืองฮายเดยในวันไปตงขนาน ?
 หนบ้ำแดงมาเถิงหัวชวดหลวงนนแด ในบเดียวนนเถิงเดือน ๘ แล่นหมคบ
 เอาเมืองตงพนและเมืองเซียงใหม่ ในบเดียวนนเถิงเดือน ๘ ดึงเมือง
 พรอมกนฮมาแล่นครวอยเดยแด ในบเดียวนนเถิงเดือน ๓๐ พระยาได้
 มาตงพนหัวท พระยาได้หนเมืองแถวในเดือนเดียวนนงยวเมืองนาย
 มาเศ็กทตุน ในบเดียวนนเดือน ๕ แรมพระยาได้มาเศ็กตตุนได้เมือง
 ตงพนเภาเมืองเลยแถวหนเมอเถิงกาแพงเพกตงคตายออกดักเลยหนแด
 เช่นพระเมืองฮายปางตุนน คาขนพระมหาธาตุเจ้าม ๕๒,๕๕๒ คำ
 คอขวาราชทาน ๓,๐๓๓ นกบญชาวมืองม ๕๒,๒๘๓ คำแด

เถิงบระววยยฮง้าเดือน ๓๐ ปฐมถำธแรม ๘ คำวันอาทิตย์ ไทยเบ็กย
 ยามเที่ยงวันแถว ชาวหน้าพระยาตงนฮางฮือว่าโพธิธำรงนงแทนแกว
 เถวดยเมืองเซียงใหม่อยเดือนหนึ่ง แถวหออุปโยวตถกตงนเถวดยเมือง
 เซียงใหม่แทนตงน แถวถกหนเมอตงนฮางดงเกา วันนนพระยาอุปโยว
 ทงตองพอดถกพรอมกน มีคำ ๘๘,๒๒๘ คาขนพระมหาธาตุเจ้า แถว
 ใจเงิน ๒๐,๐๐๐ หอเป็นฮายพระมหาธาตุเจ้าแด

ในบิระวายสังฆานนเดือน ๕ ออก ๓ คำราช โมพิมพ์หาพรหม และ
มหาสังฆราชารัตน กุเรยญอุคตมหาราม พร้อมกันชักชวนนักบุญ
ชาวเมืองทั้งหลายตั้งรางวัลถวายแด่พระมหาชาติ ๔ คำน เสด็จถวายเหล็ก
๗๐๘ เติม แต่เดิมชาวสังฆเงิน รวมค่าทงมอมนั ๘๕,๕๗๒ เงินแด
ตายเหล็กทงมอมนั ๗ เติม มีค่า ๘๐ เงิน รวมทงมอมนั ๗๐๐ เงินแด
สัตว์น้อยได้ตายคอกบวทงมอมนั ๘๕ โบริมีค่าเสด็จเงิน รวมค่าทงมอมนั
๓๕๐ เงิน ถวายเหล็กและตายเหล็กสัตว์น้อยตายคอกบวทงมอมนั
รวมค่านั ๑๘,๑๖๐ เงินแด

ถึงบิเมืองเมตเดือน ๓ ออก ๓๓ คำวนอาทิตย ไทยระวายยดาเวียง
เหล็กทงมอมนังแดบววมอมนแด มะวังตงดาเวียงคานหนาม ๑๘ วาคับ
ทตงหอยยอ ๔ วาคอก ทตงดาเวียงเหล็ก ๑๕ วา ๓ ค็อก ดาเวียงเหล็ก
มี ๑๗๖ เติม มะวังตงเวียงเหล็กคานโต ๑๘ วากอก มีดาเวียงเหล็กม
๑๘๒ เติม มะวังตงเวียงเหล็กคานวนตค ๑๘ วามดาเวียง ๑๘๗ เติม
มะวังตงดาเวียงเหล็กคานเหนือ ๑๘ วามดาเวียงเหล็ก ๑๘๗ เติมแด
เมืองเมตพระยาอุปโยวตถนุกเมื่อตางข้าง ตั้งสการพระยาตางข้าง
คนพ่อเจ้าแด

ถึงบิเบ็กสันเดือน ๔ แรม แฉ่นตงคุม กับพระยาตอชงเวียง
เชียงใหม่ชบกัน แฉ่นตงคุมบิแพพระยาตอ ถวดคั้นเมื่ออยู่จะคองแด
ในบิเดียงนหนเถงเดือน ๕ พระยานาน พระยาแพร์ มาเชียงใหม่แด

ถึงบิภคิเจ้าเดือน ๘ แฉ่นคานประตอหือเป็นเจ้าพด โฝชบชาว
จะคองนยงปถายนาทรา บิแพชาวจะคองถวดคิเดียงชียงเวียงวาชวา
เชียงวาชหนแด

เถิงบักดัดเค็ดเดือน ๓ แรม พระยาแพ้วพระยาศ์พระยาเวียง
 ถานข้างพร้อมกันมาฮับเชียงใหม่ อยู่ชวดศักรมึ เขาพร้อมกันฮับ
 เชียงใหม่บัพเพาฮาบเชียงใหม่ ถอดพากนหนเมือทางถนอยเถียงบนถน
 หนแด เช่นพระยาอุโยวราช คำชนพระชาตุเจ้ามั้นแดนหกหมั้นแปดพัน
 เก้าร้อยเก้าสิบสามคำ คือราชทาน ๑๒๒๘ คำ นักบุญชาวเมืองมี
 ๓๕,๖๗๒ คำแด

นางมหาเทวดแม่พระจอมเมืองทงเมืองเชียงใหม่บัพเบ็กถันกัก
 ถากดัดเค็ด คำชนพระมหาชาตุเจ้ามั้น ๒๓,๑๖๒ คำ คือเป็นราชทาน
 พระเทวดเจ้า ๕,๓๓๐ คำ คำนักบุญชาวเมืองมี ๑๗,๘๕๒ คำแด

เถิงมีถวงไก่จุกศักรราชได้ ๘๑๓ ตัว คำสนาได้ ๒๐๘๕ มี เดือน ๘
 แรม ๔ คำวันเสาร์ พระยาแม่กู่ (เมกุกู)? ได้เสวยเมืองเชียงใหม่
 ถิงเดือน ๔ ถอดราชาแด เดือน ๕ หือพระยาลือเป็นเจ้าพดไปเค็กยัง
 เชียงแดนแด

เถิงมีเต่าใจพระยาแดนมโนพิงชัยโพเซียงรายถั่วคินมาเชียงใหม่
 ถอดเดี่ยเมืองเซียงรายแด

เถิงมีกบยรพด พระเจ้าเชียงใหม่ฟ้าเมืองนายมารบแพ้วถั่วเขา
 พระยาลือเมื่อไฉเมืองนายแด

เถิงมีคัมเม้าเดือน ๔ แรม พระยาแม่กู่โพเมืองตะคอนถ่าปาง
 เดือน ๗ แรมมาฮับถดะพุนถอดเมื่อเชียงใหม่แด

เถิงมีระวายถัดเดือน ๔ เฟ็ง ราชาพระยาแม่กู่ ที่ได้เสวยถุนถัน ๒
 แด เถิงมีเมิงได้เดือน ๗ ออก ๘ คำวันอังคาร ไทยกาเบ้า พระยา
 มังทรากุกแต่หงถ่ามาเขาฟ้าเมืองนายได้ถั่วเขาพระฝางถ่ามถัน
 ได้ถั่วมาฮับถดเมืองเชียงใหม่ เขาเมืองเชียงใหม่ได้เดือน ๗ เฟ็งเมง

วันอังคารไทยกตสันยามกองงายในปีเบ็กตั้ง้านนแด เดือน ๘
 แรมคำ ๓ พำม้งทรามาให้อพระมหาชาติเจ้าตะพุนมาฉนวนเดือนน เดือน
 แปรแรม ๕ คำพระยาแม่กู่ได้เสวยเมืองเชียงใหม่ท่งถันฉนวน ๒ แด
 เดือน ๘ แรม ๖ คำ พำม้งทราพรากเมืองเชียงใหม่เมื่อหงดำทางเหนือ

ในปีเบ็กตั้ง้านนเดือน ๕ ออก ๘ คำ พระยาแม่กู่ พำอ้งอะ
 พระยาทตะ พระยาจักร์ เสี่ยม ส้มิงพลโต ส้มิงดำมซ้าย พร้อมกันไป
 เชียงแสนแล้วไปเชียงรายแล้วไปเถิงใต้เชิงและฆ่าพระยาคะคอนค้อม-
 คำเสี่ยในปีระวดยี่ แล้วมาทางเมืองแกงตลอดมาเมืองแพร่แล้วหือ
 พระยาแสนหวดวงศทศันะโพกินเมืองน่านแล้วมาทางตะคอนแด

เถิงปักกตเม็ดเดือน ๘ ออก ๖ คำ มาฮอดตะพุน เดือน ๓ ออก
 ๘ คำ พรากตะพุน เมื่อเชียงใหม่ เดือน ๘ ออก ๓๓ คำ พำอ้งอะ
 พรากเมืองเชียงใหม่เมื่อทางเหนือแด เดือน ๘ แรมคำ ๓ พระยาทตะ
 พระยาจักร์ พระยาเสี่ยม ส้มิงพลโต ส้มิงดำมซ้าย พรากเมืองตะพุน
 เมื่อทางใต้แด

เถิงปักกาไก่ พระยาฝ่างพันอาชญาเจ้าฟ้า บไปเค็กเมืองใต้หนคน
 มาเถิงตะพุนตลอดขบชาวเชียงใหม่ บแพ่ชาวเชียงใหม่ได้มาฉันชีวิต
 ในวัดพระเจ้าตนหวดงแด

เถิงปักกาบไ้ พระยาเชียงแสน พระยาคะคอน ขนพันอาชญา
 พำม้งทราๆ เคยตลอดมาเอาพระยาเชียงแสนและพระยาแม่กู่เมื่อไว้
 หงดำแด เช่นพระยาแม่กู่เสวยเมืองสองท คำชนพระมหาชาติเจ้าม
 ๑๘๖, ๔๖๓ คำ อินราชทานแท่นกมี ๖๒, ๒๐๓ คำ คำนกบบุญชาวเมือง
 มี ๑๓๔, ๒๖๐ คำแด

ถึงบิตบับเข้า จุติศักราชได้ ๘๒๗ คว คำนวณพระพุทธรเจ้าดวงแก้ว
ได้ ๒๐๘ ปี

ทันจากจาคด้วยท้าวพระยาอนดองแก้วโพธิ์ ได้ทานข้าวแฉะนาคที่แดน
ไว้กับพระมหาธาตุเจ้าก่อนแด

พระยาอากคตได้หื้อทานข้าวไว้กับพระมหาธาตุเจ้ามี ๔ หังเรือนแด

พระยากอนากอริชฐานปลอยช้างหาแคว้นพระธาตุเจ้าได้รั้งแฉะ
จิงทานแข่ง เพอหมือฮือชาแฉะทพระเจ้ามคทายเสี่ย กถอเป็นบาปแก่ท้าว

พระยาแฉะคนทงหลายฝั่งได้กินภายหนานนแด

พระยาติโลกราชได้หื้อทานข้าวไว้กับพระธาตุเจ้าแฉะค่านใหม่
๔,๐๐๐ คว

พระเมืองแก้วได้ทานข้าวไว้กับพระมหาธาตุเจ้าแฉะค่านใหม่
๕๐๐ คว และข้าวพระธาตุเจ้าทงมวณมี ๓ เช่น ท้าวอนได้หื้อทานไว้

ทงมวณ ส้มโนเข้ากันมี ๖ พันปลาย ๔ หังเรือน แม้นว่าท้าวพระยา
คนใดกตได้เสี่ยเมืองละพนเชียงใหม่ จักใครหือบ้านเมืองอฉะจำเรียม

มสัระเชระฮานภาพปราบแพ้นะข้าศึกกับมาประจัญแพ้ได้ บมีโจรใคร
หือหมือทสาอายุหม่นนยยาวแทนน อยาหือได้ใช้ข้าวพระมหาธาตุเจ้าแฉะ

ข้าวพระธาตุเจ้ามีข้าวตั้งข้าวอาราม แฉะทแฉะนอันท้าวพระยาได้ทานหยาดนา
ไว้ เหตุว่าได้หยาดนาคกแผ่นดินแฉะแฉะแม้นว่าท้าวพระยาใดกตเป็น

บาปอนหนักช้อนใหม่หาทศคตได้ เป็นคณาได้ชบจำเขารังมอถอครว
ตั้งนาคราวบกกิด เอหาญาชาง ญูมาชคคอถอถาง จาเป็นทศคต

แม้นว่าข้าศึกมากุมบ้านกุมเมืองอยกิด กออย่าได้ชบจำเขาเทอะ เหตุ
ว่าท่านได้หยาดน้ำหมายทานไว้แฉะ ทงแผ่นดินอันเป็นทเขตวคต

แม้นว่าถุกตั้งมถุทหวานอันฝาดอันชมทงมวณ เป็นคณาของอันควกรก
กิด เกิดมาในเขตแดนพระธาตุเจ้า ก็เป็นของพระมหาธาตุเจ้า

กิด เกิดมาในเขตแดนพระธาตุเจ้า ก็เป็นของพระมหาธาตุเจ้า

นับเคียงแดนย่านบึงกิน ห้อมใจอ่อนน้อมในบุญแท้หอดงอยู่ในทศวรรษ
 ธรรม ๓๐ ประการแท้ บ้านเมืองจึงวณจำเวณชัมเย็นเป็นสุขมากนักแฉ
 ท้าวพระยาเด่นอำมาตย์ จำเมือง กัดบ้านปองเมือง แต่งถ้อย
 คัดคำ ก้อยาหอดองคต & ประการเทอะเป็นบาปหนักนัก หือได้เดื่อ
 แด่ภพปัจจุบันนี้ ไปเถิงภพภายหน้าเที่ยงแท้บ่ตั้งดียชะแด :-

ทนจักกถาดตำนานอันเทวดาเอาคนไปเซาถาพนเมืองตะพน ได้
 หินยังพระชาติเจ้ามาเถาหือคนทงหลาย ได้ยู่ก่อนแด่ อุบตดินทานอัน
 เทวดาเอาคนไปเซาถาเมืองตะพนมดงนแด

เมื่อจุดศักราชได้ ๘๖๘ ตวณน บิระวายถึงาเดือน & แรม ๓๐ คำ
 วนองค์คาร ยามกองแสงแฉวเซายามแตรคำ เทวดาเอาพเคียงฮาัยักษา
 พระยาตอหยดองผู้หนงชอว่า รตทิพ ฮายได้ ๓๓ ปีไปเซาถา หือห็น
 มหาชาติเจ้าอนมในถาแฉวว่าอนหือโตเจ้าโตจาแก้คนทงหลายได้ถามค
 พเคียงออกชระว่าในวนน ซักอพร้าไปแฉวหาใบม่วงหน่มโพกิน ไฟ
 วดบ่าปักโตเวียงตะพนประมาณ ๓๐๐ วา ไฟฮอดข้างวิหารกาโต จักดา
 ซนตนไม่มวง ซักด่า? ตมคิงเดัย เป็นเหมยหมอกกุ่มอยบยัทศหินโต
 ห็นเหตองเดียงทงบ่าจักไฟกเบนคตมหนามเกงหน้าเดัย ซักจั้นชาย
 เฒ่าผู้หนงนงผาชาด เดื่อกชาด ผมกชาด มาทักชาว่าเจ้าไฟไหน ซักว่า
 มาหาผกกันชาหลงทางเดัย ทางเมือหาบ้านชาทางโตชา ชายเฒ่าแก็
 ผูนนว่าเจ้ากจงมาจุมซาเทอะว่าอนชาตอดไปกับชายเฒ่าแก็ผูนน ไฟ
 ฮอดไม้ตนหนงใหญ่กถอดยนอยห็น ว่าคนว่าลาไมนนไปภายหน้าจัก
 ฮอดบ้านเจ้ากแฉวว่าอน ซักชาคตมคิงเดัยแฉมเจ้า ไฟภายหน้า
 นอยหนงซากหินเบนคตกถวยไฟทงต้องตราบข้างหนทาง ไฟภายหน้า
 หนอยหนงกโตงนาเด็กประมาณเพียงทิวเข่า ซักถามชายเฒ่าว่าน่าตั้ง

ชา ชายเฒ่าแก่วานานอนนอนหลับเป็นต้นนั้นแต่ ตามไฟภาหนานนเจ้าก
 หากจักหันว่าอน ไฟภาหหน้าหนอยหนึ่งซากหันทรายชาวงามอยู่ มี
 รัศมีอันเหลืองงามอยู่ไฟภาหหน้าหนอยหนึ่งตลอดเห็นโศกชาตุเจ้าแต่
 โกลได้ ๆ ยะยาวอยู่ ข้าว่าอนนั้นดังชา ชายเฒ่าแก่ออกข้าว่าอนนั้น
 โศกชาตุเจ้าแต่ ชายเฒ่าแก่ว่าเจ้ากเมอบานซากอนเทอะว่าอน ตลอด
 พาราเมื่อฮอดเสอนมัน เออนอนนั้นเป็นค่างมวน เป็นดังหอบปรา
 พระมหาธาตุเจ้านั้นแขวนอยู่ในอากาศแต่ ชายเฒ่าแก่มั่นว่าเจ้าก
 ยอนกอนเทอะ ซากกเมอบานซากอนว่าอนกตลอดจนเมอบานเสอนมัน เอน
 ผากบเล็ดมาหือชานง ผ่านนออนเป็นดังผาทอนนนั้น เออนนเขยวออน
 นก ผาอนชานงกับผาอนซาถอไปนั้นตลอดกับหายเดย์ ชายเฒ่าแก่วา
 ข้าไฟฮอดมหาธาตุเจ้า เม็นจฮอดที่โศกชาตุเจ้านั้น ซากบทุกซณ
 เจ้าไฟภาหในดำเวียง ทั้งสามชนนนั้นแล้ว ซาหันแผนแกวออนหนึ่งเขย
 งามนก เป็นดังนานน มดังหาคาดวหนึ่งหมอบอยู่เหนือแผนแกวอนน
 อย * หน้าไฟวอนออกสูง ๘ ศอก ซาผอเมอบนหันท้อแกวออนหนึ่ง
 เหลืองงามดังเห็นหงดังดังหัดอนน หันมโศกแกวเขยวตูกหนึ่งอยู่ใน
 ท้อแกวอนนนั้นใหญ่เท่าไฟ ธาตุพระพุทธรเจ้าอยู่โศกแกวอนนนั้นแล้วอน
 ซากบหัน ซาเท่าหันพุทธรูปเจ้าคตมผายนอยู่ในโศกแกวอนนนั้น อย
 หน้าไฟวอนออก ซาผอยนหันผองตองซุกตาซาถามว่าทอนไฟไหนซา
 ชายเฒ่าแก่ออกข้าว่า ท้อแกวอนนนั้นไฟจพนมหาเจดยอนนยงบนน
 แล้วอน ยามเมอบาตุเจ้าจักออกอนน พระธาตุเจ้ากชนไฟด้วยท้อแกว

* ผินหรือหัน

ข้าถามว่าแทนแกวอนเจ้ากสร่างหนักไว้ในที่โตซา พระยาบอก
 ข้าว่าแทนแกวอนนครนังสว่างแจวจากเวียงเมืองคนพุนแด เมื่อใดวันใด
 คนฝูงใจบาปตายไปเสียงแล้ว คอยอนหนักออกมาเมืองบน คนฝูง
 ใจบุญมีศีล ๕ ศีล ๘ จากชนอยู่ค้อยอนน ฝนจักตกลงมาท่วมเช่น
 ขาชนเรือน นาฝนบกลงเสียงแล้วแทนแกวอนหนักทงค้อยอน จกออก
 ทคหนาวดชวร มนชะแด

เดือน ๖ นคนทงหลายจักมากจะทำบุญ เรากจักออกไปดูคน
 ทงหลายฝูงใจบุญและใจบาป จักเอาหัวนไฟไฟหว่านหือคนใจบาป
 คายเสียงชะแด ชาติพระพุทชเจ้ากจกออกฉนเดือนเพงนชะแด

เจ้ากชยหนีฉนฉนเทอะวอน ข้าว่าข้าบอยู่แต่เจ้า พระยาเจ้าว่า
 เจ้ากจกเมอกลเมอกลเทอะวอนแล้ว พระยาก่แต่งข้าไว้ได้ดวยแก้วของไขว?
 ได้ดวยแบนแก้ว มาหือชากน ข้าฉนเป็นคิงชาวเบียนนหมโธชาวฉน
 ของไขวฉนเป็นคิงฉน กะเป็นหนวยรายฉน มีโธชาวฉนและข้า
 กนข้าแล้วเอามาข้ามาหือข้าคหวนหางเครื่องคาทงมฉนมาหือชช
 พระยาแค้นหงส์โธได้มือข้า ข้าฉนออกมาแต่งคนมาตั้งข้า ๘ คน
 มาตามหลังมา ชายเฒ่าแก่ฉนมากอนหน้าข้ามาตงนาแล้วชนมา
 หนอยหงส์แล้วชอคประค ชายเฒ่าแก่ว่าเจ้ากตงมาเทอะ เจ้าอย่าตั้งได้
 เองเห็นเอเตเองคตเจ้ากแล้วกมหน้าตบคาอยู่เทอะ วอนแล้วฉนคหว
 ข้าตงมา ชายเฒ่าแก่ฉนคหวว่าเอาหงส์ฉนนแก่ข้า ข้าตงมาแล้วชาก
 ฉนคหวออกอยู่เห็นอหินปากนาคอ ถ้าชางหมบคหวคหวงฉนนเมอแด
 ฉนแล้วชอชชานุงฉนคหวคหวคหวไปโชนมชู่แล้ว เทาหุงฉนข้า

หญิงไปนกกบถพร้าเบียดเมอซาไปแฉ่งน ฆราวคิงแดงชากัดวดค
แดนมาบ้านข้ายามกรุ่งแดง ผมแดงเดือผากเปยะ เท้าดำคดขาเป็น
นาชุ่มอยู่เคียงทงศอแดงคอบตอเทวดาเอาคนเขากาตะพนมตงนแดง

ในปีนั้นเดือน ๖ ออก ๓๓ ค่ำ เจ้าแผ่นดินเชียงใหม่มาตระพน
ออก ๑๕ ค่ำกเขายอดพระมหาชาติเจ้าคือว่าสัตว์และแก้วยอดชนได้
จนเดือนเพ็ญนแดง คนทงหลายได้ยุดอดตอชราปล้ำทเดือมิได้ ยินดี
ให้ว่าศการวดครพยำถักการปฐาหอทานมากนิก ก็ตอชราปรากฏไปท
บ้านเมืองใหญ่ทงมจนแดง คนทงหลายและถ่มณพร้าหมณเจ้ากเอากัน
เขามาถักการปฐากะตำบุญหอทานมากนิกหนา ต่างคนต่างปรารภนา
หอได้หันหน้าพระศรีอริยเมตไตรยเจ้าชุนชุนคนกมจนนแดง :-

กถาวยังตำนานพระชาติเจ้าตะพนและเทวดาเอาคนเขากา หอหัน
* หนพระชาติเจ้าตงอยุนนมาเดาหอคนทงหลายได้ยุด กแดงเทานกอนแดง

* ตำนานหรือเรื่องราว

พิมพ์ที่โรงพิมพ์พระจันทร์ ท่าพระจันทร์ พระนคร
นายสนั่น บุณยศิริพันธ์ เจ้าของ
ผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา ๒๕๐๕